

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie C - Número 755

Dimecres, 3 de març de 2010

Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

PRESIDÈNCIA DE L'H. SR. ANTONI FERNÁNDEZ TEIXIDÓ

Sessió núm. 42

S U M A R I

Sol·licitud de compareixença

de Josep Maria Álvarez i Suárez, secretari general de la Unió General de Treballadors de Catalunya, perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 356-00667/08) p. 3

Sol·licitud de compareixença

de Joan Carles Gallego Herrera, secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 356-00668/08) p. 4

Compareixença

de Josep Maria Álvarez i Suárez, secretari general de la Unió General de Treballadors de Catalunya, perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 357-00431/08) p. 4

Compareixença

de Joan Carles Gallego Herrera, secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 357-00432/08) p. 16

Propostes de resolució

relatives a l'increment de la plantilla de l'Oficina de Treball de la Generalitat de Balaguer (Noguera), Tremp (Pallars Jussà) i el Segrià (tram. 250-02466/08, 250-02467/08 i 250-02468/08) (retirades) p. 29

Sol·licitud de compareixença

de representants de Retecork perquè presentin la Xarxa Europea de Territoris Surers i exposin les seves línies de treball i la situació del sector (tram. 356-00559/08) p. 30

Sol·licitud de compareixença

de Josep Marqués, president de Creu Roja Catalunya, i d'Enric Morist, coordinador general de Creu Roja Catalunya, perquè expliquin la tasca de Creu Roja amb relació a la incorporació al mercat laboral de les persones més vulnerables (tram. 356-00560/08) p. 30

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 42

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el Sr. Fernández Teixidó, acompanyat del vicepresident, Sr. Quera i Carré, i del secretari, Sr. Rodríguez i Serra. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Borràs i Solé, Sr. Casadesús i Barceló, Sr. Dilmé i Vert, Sr. Espadaler i Parcerisas, Sr. Pellicer i Punyed i Sra. Ribera i Puig, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Capdevila Tatché, Sra. Carreras i Jordi, Sra. Carreras Tort, Sr. Comín Oliveres, Sra. López Ortega i Sra. Pardell Veà, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Aragonès i Garcia, Sr. Bertran Arrué, Sr. Carrillo Giralt, Sra. Roca i Perich i Sr. Vendrell i Segura, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Millo i Rocher, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Sra. Massana Mas, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Assisteixen a aquesta sessió el Sr. Josep Maria Álvarez i Suárez, secretari general de la Unió General de Treballadors de Catalunya, acompanyat de la vicesecretària general, Sra. Eva Granados Galiano; i el Sr. Joan Carles Gallego Herrera, secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, acompanyat de la secretària de Socioeconomia, Sra. Cristina Faciabén Lacorte, i de la secretària de Comunicació i Imatge i portaveu, Sra. Dolors Llobet Maria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença de Josep Maria Álvarez i Suárez, secretari general de la Unió General de Treballadors de Catalunya, davant la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 356-00667/08). Sra. Meritxell Borràs i Solé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Sra. Montserrat Capdevila Tatché, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Sr. Uriel Bertran Arrué, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Sr. Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Sra. Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Sra. Carmen de Rivera i Pla, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença de Joan Carles Gallego Herrera, secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, davant la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 356-00668/08). Sra. Meritxell Borràs i Solé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Sra. Montserrat Capdevila Tatché, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Sr. Uriel Bertran Arrué, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Sr. Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Sra. Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Sra. Carmen de Rivera i Pla, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. Proposta de resolució sobre l'increment de la plantilla de l'Oficina de Treball de la Generalitat de Balaguer (Noguera) (tram. 250-02466/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 572, 65.)

4. Proposta de resolució sobre l'increment de la plantilla de l'Oficina de Treball de la Generalitat de Tremp (Pallars Jussà) (tram. 250-02467/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 572, 66.)

5. Proposta de resolució sobre l'increment de la plantilla de l'Oficina de Treball de la Generalitat del Segrià (tram. 250-02468/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 572, 66.)

6. Sol·licitud de compareixença de representants de Retecork davant la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme perquè presentin la Xarxa Europea de Territoris Surers i exposin les seves línies de treball i la situació del sector (tram. 356-00559/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Sol·licitud de compareixença de Josep Marqués, president de Creu Roja Catalunya, i d'Enric Morist, coordinador general de Creu Roja Catalunya, davant la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme perquè expliquin la tasca de Creu Roja amb relació a la incorporació al mercat laboral de les persones més vulnerables (tram. 356-00560/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Senyores i senyors diputats, si els sembla, comencem amb els treballs de la comissió.

(Pausa.)

Sol·licitud de compareixença

de Josep Maria Álvarez i Suárez, secretari general de la Unió General de Treballadors de Catalunya, perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 356-00667/08)

Si els sembla, doncs, abordem el primer punt de l'ordre del dia, que és la sol·licitud de compareixença del senyor Josep Maria Álvarez i Suárez, secretari general de la Unió General de Treballadors, davant d'aquesta comissió perquè exposi criteri sobre la crisi i mesures per afrontar-la.

Com saben, és una sol·licitud signada per tots els grups parlamentaris i procedirem, doncs, a la votació sobre aquest primer punt de l'ordre del dia.

Diputades i diputats a favor de la compareixença del senyor Álvarez?

Unanimitat.

———— Sol·licitud de compareixença

de Joan Carles Gallego Herrera, secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 356-00668/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la sol·licitud de compareixença del senyor Joan Carles Gallego Herrera, secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, davant d'aquesta comissió amb la voluntat que també exposi el seu criteri sobre la crisi i mesures per afrontar-la.

També és una proposta plantejada per tots els grups parlamentaris, i passem a la seva votació.

Vots a favor de la compareixença del senyor Gallego?

Per unanimitat s'aproven les dues compareixences.

———— Modificació de l'ordre del dia

A hores d'ara, procedirem a la intervenció del secretari general de la UGT; a continuació, la intervenció del senyor Joan Carles Gallego, secretari de Comissions Obreres, i, després, seguirem amb el punt 3 de l'ordre del dia, amb aquesta proposta de resolució. I acabarem amb dues sol·licituds de compareixença i la seva votació. Amb el seu permís demanem al senyor Álvarez que s'incorpori.

La sessió se suspèn a les quatre de la tarda i set minuts i es repren a les quatre i vuit minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, reprenem el treball de la comissió, en aquesta sessió de 3 de març de 2010.

———— Compareixença

de Josep Maria Álvarez i Suárez, secretari general de la Unió General de Treballadors de Catalunya, perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 357-00431/08)

I ho fem donant la benvinguda al secretari general de la UGT, el senyor Josep Maria Álvarez, i a la vice-secretària general de la UGT, la senyora Eva Granados. Siguin tots dos molt benvinguts als treballs d'aquesta comissió. Saben a hores d'ara que els grups parlamen-

taris d'aquesta comissió, per unanimitat, van demanar la seva compareixença amb un objectiu, senyor secretari general, que és que vostè ens faci una avaluació de la crisi econòmica i de les mesures que la seva organització proposa per afrontar-la.

I ho farem amb el procediment habitual, que vostè coneix també: una primera intervenció seva, que ha d'estar al voltant d'uns quinze minuts –aquesta presidència serà flexible; miri, en la mesura del que pugui, ajustar-se als quinze minuts–; després, hi hauria una intervenció de cada grup parlamentari, i vostè respondrà agrupadament a totes les intervencions per un espai, també, d'uns deu minuts aproximadament, eh?, tenint en compte la flexibilitat.

Amb els desitjos que tinguin vostès una molt bona compareixença en aquesta comissió, senyor Álvarez, té vostè la paraula.

El Sr. Josep Maria Álvarez i Suárez (secretari general de la Unió General de Treballadors de Catalunya)

Gràcies, senyor president. Gràcies als grups parlamentaris per convidar-nos per poder parlar sobre el tema de la crisi. I gràcies de debò al Parlament de Catalunya, doncs, per dedicar una estona del seu temps a escoltar les nostres opinions envers aquest tema.

Bé, jo intentaré introduir alguns elements, intentaré no entrar massa en les coses que dono per suposat que vostès coneixen amb relació als temes estadístics del nombre d'aturats, del percentatge d'atur que tenim, etcètera.

I jo no podria comparèixer aquí sense situar en primer lloc els orígens de la crisi. I a mi em sembla que és important, doncs, que no obviem els orígens de la crisi, perquè sovint en els últims mesos, si ens deixem emportar per l'actualitat publicada, un pot arribar a pensar que aquesta crisi té unes arrels en els salaris de la gent, o les arrels tenen a veure amb el sistema de contractació i amb el preu de l'acomiadament, o fins i tot els últims dies hem vist que els pensionistes que guanyen cinc-cents euros poden ser els responsables finals d'aquesta situació de crisi, no? Doncs, no, la veritat és que aquesta crisi és una crisi internacional, és una crisi de sistema, és una crisi que és motivada per la manca de normes amb la globalització. I que en tot cas és veritat que el nostre país té alguns elements específics, propis, que després comentaré, però que des de la perspectiva de la meua organització si no es tracten els temes originaris de la crisi, si no anem a l'arrel d'aquesta crisi, no ens en podem sortir amb èxit.

I s'ha de dir en primer lloc que des d'aquest punt de vista són poques o pràcticament cap les mesures que s'han pres, perquè la configuració de les regles internacionals des del punt de vista financer, des del punt de vista comercial, canviïn. I, per tant, doncs, en aquests moments fins i tot podríem dir que no sabem a on s'està «fraguant» la següent crisi, per entendre'ns. Perquè és evident, doncs, que l'especulació de tota mena i condició que s'ha donat en els últims temps en aquests moments segurament que s'està produint en algun lloc del planeta, segurament que s'estan conculcant drets de persones en algun lloc, i finalment això tindrà repercussions negatives sobre

la nostra economia, sobre les nostres finances, sobre els nostres conciutadans i conciutadanes.

Dit això, m'agradaria també situar un altre vessant que no toquem massa, o jo no he vist que s'hagi analitzat massa, que és el paper de la Unió Europea amb relació a aquesta crisi. Jo crec que a la Unió Europea aquesta crisi l'ha agafat amb el peu canviat. No hem estat capços, doncs, de poder atendre les obligacions legals de la mateixa Unió Europea, i això fa que, de vegades, tinguem la sensació que Europa i les normes europees funcionen en funció sobretot dels interessos dels països més poderosos. I hi han determinats moments que sembla que la Comissió de la Competència està absent, perquè fan coses que, depèn de qui les faci i en el moment que es fan, es permeten o no es permeten, i jo crec que, per tant, aquí hi ha un buit que s'haurà d'omplir, també. Si Europa té competències en matèria de política econòmica –i les té, i molt importants–, aquestes competències les ha d'exercir plenament i en igualtat de condicions amb tots els Estats membres i no, doncs, ser més lax en funció de l'Estat al qual li toca rebre en un moment o en un altre. No sé si vostès han tingut aquesta sensació, però jo molt sovint he tingut la sensació que depèn del país que sigui, doncs, la comissió hi està o no hi està, per entendre'ns. I a mi em fa l'efecte que, des d'aquest punt de vista, seria important poder fer un pas endavant perquè totes les competències que té la Comissió Europea, algunes que té el mateix Parlament Europeu en matèria de desenvolupament econòmic, doncs, puguin ser exercides plenament.

A casa nostra, a Catalunya –podríem dir: parlem d'Espanya, també, perquè tampoc la situació és tan diferent, per entendre'ns–, és evident que tenim aquesta crisi, més una altra més, que és la manca de competitivitat de l'economia catalana o de l'economia espanyola. És un debat ajornat. Quan les coses anaven bé, ningú no volia ni sentir-ne a parlar, d'això. Fins i tot algunes vegades, doncs, alguns que hem parlat d'aquests temes semblava que estàvem cridant el mal temps. Doncs, finalment aquest és un dels problemes que tenim. El que nosaltres hem denominat «el canvi de model» –la decisió de canvi de model productiu– crec que és la part més nostra d'aquesta situació que es viu de manera planetària. I l'hem d'abordar, encara que sigui no en les millors condicions, perquè abordar aquesta situació en una situació de crisi com la que tenim, amb manques des del punt de vista dels pressupostos públics, amb necessitat d'atendre la gent, doncs, que ha perdut l'ocupació, és molt més difícil. Però en algun moment això s'haurà d'abordar, això s'haurà d'enfrontar.

És per això que jo crec que hi ha dues qüestions que pel que fa referència a casa nostra a nosaltres ens agradaria que es poguessin situar per separat. Què vull dir amb això? Hi ha una tendència a barrejar les mesures necessàries i immediates per reactivar l'economia i crear ocupació amb els debats més de caràcter estructural, que són més a mitjà termini. Per exemple, quan es diu: «Per crear ocupació cal un nou contracte, un nou model contractual.» Doncs, jo, i la meua organització, no creiem que per crear ocupació avui sigui necessari un canvi pel que fa referència a les normes del mercat de treball.

Bé, també els he de dir que ho pensava fins avui, perquè quan he vist les notícies i he vist el contracte que ha proposat la CEOE, si algú estava pensant en això, doncs... Jo els asseguro que si a més a més paguem per anar a treballar segurament que es crearà més ocupació, per entendre'ns. Vull dir que si la qüestió és aquesta, doncs... Igual sí, no sé si m'explico, però pensava..., fins avui pensava que no, perquè aquest és un país que les empreses poden contractar per a tres dies, per a tres mesos, per a tres anys, i no pagar acomiadament. Per tant, si demà poséssim un nou contracte amb un preu d'acomiadament, és evident que per a avui –parlo per a avui, i per això crec que és important poder deslligar tots dos debats– no tindria repercussions positives sobre la creació d'ocupació. Al contrari, perquè avui les empreses, torno a dir-ho, volen contractar sense cost d'acomiadament.

Per això a nosaltres ens agrada separar les dues coses. Escolti, parlem d'avui: què necessitem avui per sortir de la...? Per sortir de la crisi no, per crear ocupació de manera més o menys immediata. Doncs, solucionar dos problemes que al nostre entendre són els dos problemes més greus que té el país. D'una banda, consum: prendre mesures que ajudin al consum. Nosaltres hem situat, des d'aquest punt de vista, la conveniència d'estudiar la possibilitat de posar en marxa plans Renove. El que s'ha posat en marxa en el sector de l'automòbil ha tingut efectes molt positius. I, doncs, ens agradaria que això es pogués estendre.

Però pla Renove vol dir pla Renove, eh? Ho dic una mica també perquè ara, si treuen el que surt a les propostes, al document que el Govern ha presentat als grups –que el Govern de l'Estat ha presentat als grups parlamentaris–, a nosaltres ens sembla que queda molt curt..., que és el tema de la reparació dels habitatges. Nosaltres creiem que s'ha de fer un pla Renove, però un pla Renove de debò. Vull dir que realment, doncs, ajudi, estimuli, durant un temps limitat, que la gent tingui l'oportunitat de reparar-se el seu habitatge. Un pla Renove, per exemple, en el cas del moble, no només per a les indústries de les Garrigues o de la Sénia, sinó també per al mateix sector del comerç. Hi ha alguna experiència, ja, que s'ha posat en marxa al País Basc, amb uns èxits molt importants. I anar a treballar amb aquesta idea de com es pot ajudar que les persones que no estan en crisi –les famílies que no estan en crisi, que tenen una situació més o menys com tenien abans–, doncs..., com veuen la necessitat de fer algunes de les coses que han deixat ajornades per a més tard.

I actuar sobre el crèdit. Seria la segona qüestió a curt termini que nosaltres creiem que és necessària. Actuar sobre el crèdit jo crec que requereix no només la intervenció dels instruments públics, sinó arribar a acords amb les entitats financeres privades, perquè això pugui tirar-se endavant.

I a mitjà termini, doncs, jo crec que hi ha un ventall molt més ample de reformes de caràcter estructural que s'han d'abordar. Per nosaltres, una primera és el tema de l'educació. I si m'ho permeten, més específicament de la formació professional. Si aquest país té alguna mancança és de formació. Si miren les dades dels últims aturats,

dels quatre-cents últims aturats registrats, doncs..., veiem que el seu currículum, des del punt de vista formatiu, és molt, molt just. Estem parlant que més del 70 per cent de les persones aturades estan amb estudis primaris o per sota d'estudis primaris. A mi em sembla que amb un panorama com aquest és molt difícil que puguem tirar endavant el canvi de model productiu. Per tant, tenim un problema molt seriós pel que fa referència a la formació. Potser és veritat el que es diu, que tenim la generació de joves millor formats de la nostra història, però la història nostra és la que és, i per tant això no vol dir que sigui suficient, per entendre'ns, no? Per tant, jo crec que aquesta és una mancança que tenim.

Em fa l'efecte que hi ha un altre debat que tampoc no es pot obviar, que és el debat energètic. Aquest és un país que té necessitats energètiques que ha de cobrir, que les ha de cobrir a més a més amb unes condicions de competitivitat adequades.

Per tant, i per anar acabant, la segona part de les qüestions més a mitjà termini, a llarg termini, que jo plantejava, que algunes d'elles han estat abordades en l'acord estratègic amb el Govern de la Generalitat..., amb moltes limitacions, perquè Catalunya té les competències que té. Hi han moltes competències, doncs, que no estan en mans ni del Parlament de Catalunya ni del Govern, i, per tant, que tampoc es pot en contrapart discutir. Hi ha altres que ni tan sols estan a l'Estat espanyol, però, en tot cas, jo crec que hi ha una qüestió que a mi em sembla que és bàsica, que defineix una mica aquesta situació més a mitjà i llarg termini, que és la manca de productivitat de l'economia catalana i de l'economia espanyola.

Vostès saben que en els anys de més creixement econòmic el nivell de productivitat del país es mantenia, en alguns casos anava cap enrere, i en molts pocs anys ha tingut alguna pujada minsa, per entendre'ns, no? I això jo crec que és el millor termòmetre per mirar, doncs, com va el país. Som un país que ha crescut en mà d'obra poc qualificada –per tant, amb produccions amb mà d'obra molt intensiva–, que no ha millorat la seva ràtio de productivitat. I, per tant, ara hem d'abordar tot això, perquè, mirin, sempre hi ha un país que treballarà..., que la gent treballarà per menys que a casa nostra. Jo, fa no massa temps, en una visita a la Xina, doncs, vaig descobrir que a la Xina hi havia cinc mil llocs de treball del sector del tèxtil que s'havien deslocalitzat a Cambodja i cap al Vietnam. I vaig pensar: «Oi, tu...» Doncs, això, ens podem aplicar el conte. I és per això que nosaltres, el sindicalisme català..., potser hi ha gent que, de vegades, pot pensar que tenim una posició molt intransigent, però tenim una posició en aquest tema d'una certa duresa perquè ens hi juguem el futur. No ens hi juguem només un tipus de contracte un dia determinat, no ens hi juguem només tres o quatre coses, ens hi juguem el futur si no som capaços d'abordar de debò el problema que té aquest país, que és el problema de la baixa productivitat, que és el problema del canvi de model productiu.

I en aquest sentit, doncs..., segurament que podríem parlar llarg i extens d'altres temes que estan al carrer, com per exemple la reforma de les pensions, del Pacte

de Toledo tal com s'ha presentat..., en el qual vostès ja saben que tenim opinió i que jo, per raons de temps, no hi entraré, però que en tot cas quedo a la seva disposició per poder parlar d'això i del que estimin oportú.

El president

Moltes gràcies, senyor Álvarez. Ara és el torn dels grups parlamentaris, per un temps màxim de deu minuts. Té la paraula la diputada de Convergència i Unió, Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. I agrair, doncs, en primer lloc, la presència del senyor Pepe Álvarez i també de la senyora Eva Granados, que han vingut aquí a informar-nos –els hem demanat amb molt poc temps que poguessin venir– de quina era la situació i el seu criteri sobre la crisi, no? I, per tant, en aquest sentit, agrair-los la seva intervenció, que lògicament, doncs, tenim i tindrem en compte.

Com vostès saben, doncs, al Grup de Convergència i Unió, com en tots els grups parlamentaris, evidentment, ens preocupa la situació de la crisi, i també saben que nosaltres hem tingut diverses iniciatives en el Parlament de Catalunya i també en el Congrés dels Diputats –i que estic segura que coneixen. I, per tant, si m'ho permeten, més enllà d'entrar en la concreció del que vostès ens han exposat, voldríem demanar-li l'opinió sobre alguns temes: alguna ampliació del que ens han dit, i d'alguns, potser, demanar-los opinió.

Saben també que ens trobarem, doncs, aviat, el dia 12 –no personalment, però amb gent de la nostra formació política. Nosaltres celebrem que això finalment sigui així. Podem dir que ho celebrem, encara que creiem que ve amb molts anys de retard, perquè nosaltres –així ho saben vostès també– des de fa cinc anys podríem dir que creiem que hi hauríem d'haver estat i que hi hauríem pogut participar, i aportar-hi. I que, per tant, són cinc anys perduts segurament en aquesta..., en la situació avui creada, no? Per tant, allò que avui algú diu que és una gran mesura, no deixa de ser..., forma part d'una lògica que s'hauria d'haver establert des del primer dia i que lamentablement no ha estat així.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat diferents iniciatives i voldríem també saber vostès com ho veuen. Iniciatives que algunes d'elles, doncs, jo crec que en el marc de fons coincideixen amb vostès: és, bàsicament, que cal reactivar l'economia catalana, reactivar-la, evidentment, per generar ocupació, no? Aquest és un element bàsic que jo crec que, doncs..., fonamental per poder-ho fer. I segurament per reactivar l'economia catalana i l'ocupació calen iniciatives. Vostè ens marca l'àmbit europeu, però segurament calen iniciatives a nivell, doncs, de Catalunya, però també, segur..., perquè el gran gruix de competències són també a nivell de l'Estat. I, per tant, des del nostre punt de vista seria bo que des de Catalunya sortissin idees consensuades, podríem dir, per mirar d'impulsar-les en el Congrés dels Diputats, que és el marc on lògicament s'han de veure les coses.

Alguna d'aquestes iniciatives, doncs, fan referència a temes fonamentals, com per exemple el tema de la morositat, no? Aquest és dels que potser no ha citat, però que nosaltres creiem que és fonamental en l'hora de reactivar l'economia, l'economia de l'Estat i de Catalunya. Vostès saben que hem fet –fa pocs dies en el Parlament de Catalunya, però ja fa uns dos anys en el Congrés dels Diputats– iniciatives per sol·licitar que les administracions, i bàsicament l'Administració de l'Estat i també la de Catalunya, pagués a trenta dies. Creiem... I que, entre privats, aquest fos a seixanta. Aquest és el marc, podríem dir –aquest que vostè ens citava–, europeu, el lògic, el que funciona, i que si no és així nosaltres entenem que situa les empreses catalanes en una situació de desavantatge respecte a la resta. Per tant, voldríem saber l'opinió sobre aquest particular i com veurien vostès, doncs, la possibilitat d'impulsar d'una forma real... –no d'una forma, si m'ho permet, d'intencions, com s'ha fet aquí, a casa nostra–, d'una forma real avançar en aquest àmbit d'aconseguir que aquesta morositat canviï, no?

Hi ha un altre àmbit el qual vostè ha citat i que nosaltres creiem també que és de vital importància, que és el de donar liquiditat a les empreses. Donar liquiditat a les empreses, que bàsicament, doncs, nosaltres, des del nostre punt de vista..., passa per redimensionar d'una forma molt important l'Institut Català de Finances i l'ICO. Aquest és un tema que l'hem plantejat a nivell del Parlament de Catalunya i també en el Congrés. Creiem que és fonamental, però segurament... –i també se citava, i aquest sí que seria un àmbit més estatal–, aconseguir que els bancs i caixes obrin més l'aixeta del que està avui, no? –si es que està mínimament oberta, podríem dir. I, per tant, segurament d'alguna forma s'hi ha de poder incidir. Hi ha eines, com per exemple el FROB, de condicionar-los, doncs, de cara a la possibilitat real de poder tenir aquesta millora de la liquiditat. Hi insisteixo, segurament cal la redimensió de l'Institut Català de Finances, que aquí sí que hi som competents i directes, i per tant, en aquest sentit, treballar-hi.

Vostè ens ha citat també mesures concretes en la política industrial –ens n'ha citat alguna. Ens ha citat l'àmbit de l'automòbil, com un sector que funciona, o que ha funcionat, doncs, allò que s'ha tirat endavant, i ens n'ha citat algun altre que seria necessari, com el sector del moble, no?, i que segurament és obvi que cal mirar d'impulsar-lo. Ens agradaria si ens hi poguéu entrar amb major concreció, i també si, en aquest sentit, creu que l'increment de l'IVA que s'ha proposat, això beneficiaria el que és aquesta necessitat de reactivar l'economia. Nosaltres, com vostès saben, ho hem citat. No creiem que aquest sigui un element positiu, i per tant ens agradaria també saber el seu punt de vista.

Hi han altres àmbits interessants. Ha parlat de la reforma laboral. Jo no parlaré de la reforma laboral de tercers, si m'ho permet. Parlaré, doncs, del que des de casa nostra hem proposat i que ara hi ha alguna iniciativa també en aquest sentit, no? És obvi, i ho hem dit tots, que cal trencar la dualitat en el mercat laboral, que cal també fer alguna cosa per la situació que pateixen els joves. I en l'àmbit de la reforma laboral vostès saben que nosaltres ja fa més d'un any que hem parlat del que és impulsar el contracte, que de fet existeix,

amb trenta-tres dies..., que va ser des de l'any 97, si no ho recordo malament, la seva implantació. I per tant, en aquest sentit, si vostès creuen que seria interessant, doncs, poder-hi donar un impuls, en aquest àmbit, per verdaderament aconseguir trencar, hi insisteixo, aquesta dualitat existent en el món laboral.

Bé, aquestes són situacions o qüestions que nosaltres els volem demanar. Han parlat de plans sectorials, podríem dir, però segurament també seria necessari parlar de plans territorials. Cal tenir en compte que no tot el territori –no tot Catalunya– es veu afectat de la mateixa manera. També ens consten, doncs, les queixes que vostès han fet sentir quan hi ha hagut aquest acord signat entre el departament i l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya, en el qual, doncs, vostès han dit que s'ha menystingut els agents socials i també els agents econòmics, no?, i per tant, que no s'està donant compliment al que està establert en la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Ha parlat també de la formació, un element bàsic que també els hem sentit en diverses ocasions, doncs, posicionar-s'hi. I nosaltres en certa manera en som partícips, del que vostès reclamen, d'aquesta necessitat de no perdre-hi diners, de verdaderament fer majors esforços en la formació en els centres de treball. Cal tenir present, ho sabem tots... –vostè ho deia, no cal que ens recordem les dades–, però el nivell d'ocupabilitat dels treballadors de Catalunya –en aquests moments que estan a l'atur– és el més baix que existeix en el marc de l'Estat. I, per tant, en aquest sentit, aquí hi ha una assignatura pendent per part de Catalunya, no? I, per tant, cal canviar les coses. Ens agradaria saber també, en aquest àmbit, com ho veuen vostès.

I el fet, si vostès... Bé, nosaltres hem plantejat –i també, de fet, consta en el pla estratègic–, doncs, el fet de la necessitat de l'acompanyament dels aturats de més de sis mesos de llarg. No és llarga durada, però ja comença a ser un temps important. Doncs, l'acompanyament d'aquests aturats, no?

Per tant, nosaltres li demanem potser moltes coses, no ho sé, però sí que ens agradaria saber, en àmbits concrets on no ens ha citat el tema..., el tema de la morositat: com veuen vostès una iniciativa d'aquests temes, d'aquest àmbit en concret; el tema de la necessitat de donar liquiditat per les dues vies, des d'allà on pot el Govern –i, per tant, vol dir una transformació profunda de l'Institut Català de Finances i mirar d'impulsar també en l'àmbit espanyol l'ICO, i el que dèiem de l'àmbit que no és el públic, sinó el privat–; el que li deia, doncs, de la reforma laboral i la necessitat o no de fer aquest impuls que li citàvem; les mesures concretes polítiques en àmbit industrial, ja sigui sectorial..., però també territorial, i el fet..., o com pot afectar el tema de l'IVA, nosaltres en volíem saber la seva opinió.

I després hi ha un altre element, que ara veig que me'n descuidava, que és el tema de l'Administració. Potser no n'ha parlat, però jo crec que també seria interessant saber el seu punt de vista. Doncs, de fins a quin punt creu que seria necessari fer, vaja, una transformació també d'aquesta Administració, fent-la més eficient,

més moderna, i no més feixuga, més àmplia i més, si vostè vol..., cada dia envaint més tots els espais, no?

Per tant, aquestes serien una mica les sollicituds que li fem des de Convergència i Unió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la diputada Capdevila té la paraula.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. També agrair, doncs, la presència –també tan ràpida i àgil, a partir de l'aprovació de la compareixença– del senyor Josep Maria Álvarez, secretari general de la UGT, i també de la senyora Eva Granados, vicesecretària general. Bé. De fet, també volem agrair, en aquest sentit, la seva predisposició, però sobretot també la seva actitud sempre propositiva i activa per treballar colze a colze per, jo crec, al país, i, en aquest sentit, compartim plenament aquesta actitud.

Jo, en aquest sentit, els voldria preguntar, de fet, com valoren... La setmana passada, dimecres, vam fer aquí al Parlament un debat monogràfic, específic, sobre, doncs, la situació de la crisi a Catalunya, o l'efecte, l'impacte, i vam aprovar una sèrie de resolucions, els tres grups que donem suport al Govern, que insten el Govern justament a abordar diferents línies: unes d'específiques, respecte a la millora de l'ocupabilitat i les polítiques actives d'ocupació, però d'altres fronts, des de la liquiditat i l'accés al crèdit, com l'impuls del model econòmic sostenible, etcètera. Jo no sé si en teniu un coneixement específic. Però, bé, en tot cas, com valora aquestes propostes de resolució. I també, per altra banda, la proposta del mateix president, no?, de convocar aquesta cimera oberta darrere..., de plantejament, doncs, davant de la situació actual. I, en aquest sentit, buscant aquesta, també, actitud, i acord, o aquest consens, per tirar endavant en aquests moments. Per tant, una mica la meua pregunta d'entrada seria aquesta: com valora aquestes resolucions.

Però també, i en aquest sentit, m'agradaria conèixer com valoren també el paper..., o quin creuen que –per vostè– hauria de ser el paper que han fet, que fan o que han de fer les diferents instàncies de les administracions, sigui la local, sigui l'autonòmica, sigui l'Estat, per fer front a la crisi –amb aquesta proactivitat o passivitat, en aquest cas, en funció de les seves consideracions. Però també, en aquest sentit, el paper dels diferents agents, el paper i/o l'actitud dels diferents agents socials i econòmics, també, en aquest cas, davant de la situació de crisi. I també, i en aquest sentit, els agents polítics, que tant podem potser contribuir a generar o confiança o desconfiança.

Seguint, en aquest sentit, amb la línia de consideracions o de preguntes de valoració, també vostès van signar el desembre, conjuntament, doncs, amb Comissions i amb les patronals representatives de Catalunya, una sèrie de mesures o compromisos de forma immediata. I entenc jo que van i que són en la línia del que vostè,

senyor Álvarez, comentava de mesures de xoc o mesures immediates de posada en marxa per fer front a la situació actual, no tant conjunturals o de transformació de model –tot i que hi puguin incidir en alguna mesura. D'aquestes trenta mesures que estan comptabilitzades i inventariades, no ho sé, com les valoren, i quines, en tot cas, per vostès, tenen més rellevància, més impacte..., i també la seva posada en marxa, en aquest sentit.

Per altra banda, vostè parlava d'un fet, no?, una notícia que sortia, que és una proposta de la CEOE sobre la contractació de joves. Vostè també ha fet esment de l'impacte que la crisi està tenint en un atur juvenil i en un determinat perfil, i per tant la importància, doncs, de la formació, eh?, la millora... De fet, la notícia d'avui també era que l'atur femení era inferior a l'atur masculí. Per tant, estava guanyant..., i també, especialment, pel perfil formatiu o per la baixa formació en aquest cas dels joves. I, en aquest sentit, quines creu que haurien de ser les accions més específiques adreçades a això, a combatre aquest atur juvenil, tenint en compte aquest perfil, aquest perfil de joves.

I, per altra banda, també, i lligant-ho amb la pregunta que li feia abans –és a dir, el paper i l'actitud de les diferents administracions dels diferents nivells per activar mesures per fer front a la crisi–, com valora en aquest cas unes mesures no endegades des d'aquí, de Catalunya, però que sí que han tingut un impacte, doncs, a tot el territori, com són el FEIL, el Fons estatal d'inversió local, que no sé si són mesures d'activar el consum o d'activar en tot cas l'ocupació del 2009 o del 2010. Que el que pretenen també amb la mesura, doncs..., que tinguin diversos objectius a l'hora, però també poder incidir en tot cas de manera lateral en aquest canvi de model productiu.

I, per acabar, simplement, vostè també feia molt d'èmfasi –un element que compartim– per aquest canvi de model productiu de què tant parla, tant parlem tothom, es parla en la societat. Segurament cadascú, i depèn des d'on, o des del seu..., des de cada punt de vista es vol dir una cosa o una altra. Aquesta manca de competitivitat, doncs, que patim, que ja és endèmica, que ja existia abans de la crisi i que continua existint. A banda o més enllà d'aquesta formació que vostè comentava, quins altres elements podríem afegir-hi o podrien contribuir a aquesta millora de la competitivitat necessària. I aquí..., i fins aquí, doncs, serien les nostres preguntes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat Uriel Bertran té la paraula. Endavant, diputat.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé, gràcies, senyor Josep Maria Álvarez, senyora Eva Granados, màxims representants de la UGT a Catalunya, per la compareixença, per l'explicació que ens han donat. I, bé, farem uns comentaris de quina és la nostra posició al voltant de la crisi. També algunes preguntes, no?, sobre com valoren vostès algunes qüestions.

Bé. Vostè ha començat, senyor Álvarez, parlant d'una primera crisi internacional, que vostè ha valorat com una crisi de sistema. Després ha fet menció d'una crisi de competitivitat, que des del nostre punt de vista, Esquerra Republicana de Catalunya, també és una crisi de sistema, i ara després explicarem..., amb quines raons, no?

I volíem parlar sobretot de la competitivitat. Veiem en aquests últims mesos com hi ha uns guanys de competitivitat que s'han produït fonamentalment gràcies als acomiadaments, cosa que és enormement preocupant. És a dir, sí que és veritat que s'ha corregit la balança comercial i es parla, doncs, que hi ha una major convergència en termes de competitivitat al que podrien ser les mitjanes de la Unió Europea, però s'han produït fonamentalment gràcies a aquests acomiadaments. Per tant, és un increment de competitivitat conjuntural, perquè evidentment arribarà un moment en què no es podrà acomiadar més gent, perquè algú es necessita per produir béns i serveis. Per tant, és totalment conjuntural, i a més a més, evidentment, restringeix la generació d'ocupació, perquè si en la mesura que tornes a generar ocupació perds una altra vegada competitivitat, estàs en un cercle viciós que al final no porta enlloc, no?

Bé. Aquest increment de competitivitat s'ha produït, com deia, gràcies a aquests acomiadaments i no, com ho ha fet Alemanya o com ho ha fet França, a través de la innovació tecnològica i organitzativa, que és el que hauria hagut d'aconseguir-se en el nostre país durant aquests darrers anys. Vostè, en altres compareixences, ho havia repetit una vegada darrere l'altra, eh?: «No ens podem quedar en aquest model fonamentat en la construcció, hem d'anar cap a la innovació tecnològica.» Hi ha hagut raons de sistema, al nostre entendre, que no ho han permès, o almenys no ho han permès en la mesura que hauria estat raonable.

Una segona reflexió és el mercat de l'habitatge. Vostè no n'ha fet menció, però en aquests moments el que constatem és que hi ha una retenció d'una enorme bossa d'habitatges per part del sector bancari, del sector financer. Està retenint una enorme bossa d'habitatges fonamentalment perquè no perdin el seu valor i, per tant, no es desajustin els seus balanços. Això, al nostre entendre, és un greu problema, està allargant la crisi immobiliària. El fet que no es posi al mercat tot l'habitatge disponible i que, si han de baixar els preus de l'habitatge..., que baixin per tal que els joves puguin adquirir habitatges a preus raonables i per tant, a partir d'aquí, es comenci a anar esgotant tota aquesta immensa bossa d'habitatges que hi ha disponible, és un greu problema. I, evidentment, això té una segona conseqüència, i és que el sector bancari en aquests moments està destinant una quantitat ingent de recursos econòmics al finançament –al refinançament– de les grans constructores i de les constructores mitjanes i petites. I això, evidentment, també provoca que no hi hagi una disponibilitat de crèdit per a la petita i mitjana empresa que està centrada en sectors industrials, en sectors innovadors, en sectors que estan molt més ben situats per poder impulsar l'economia en el futur, no?

Per tant, crec que hem de fer una reflexió sobre tot aquest problema que en aquest moment hi ha, d'incapacitat de

reactivar el mercat immobiliari; aquesta bossa immensa de més d'un milió de pisos a l'Estat espanyol, més de 200.000 en el cas de Catalunya, que estan allargant la crisi de forma dramàtica. I ho seguiran fent, i aquí sí que creiem que hauria d'haver-hi una intervenció decidida per part dels poders públics, en aquest cas sobretot de l'Estat espanyol, que és qui té les competències en tot el que és el sistema financer, no?

Hi ha un tercer àmbit –vostè aquest sí que l'ha mencionat explícitament–, que és el finançament, la manca de finançament d'empreses, la disponibilitat de crèdit. En aquest sentit, des de l'Estat espanyol s'ha presentat una proposta –veurem com es concreta– de creació d'un sistema públic financer. Nosaltres, doncs, segurament per una desconfiança atàvica respecte a aquest Estat espanyol, el que pensem és que el que hauria d'haver-hi és una creació d'un sistema financer públic català. Un sistema financer públic català, per una raó: en aquests moments tots sabem que l'economia catalana té un sistema productiu molt diferenciat del que podria ser l'economia madrilenya, per posar un exemple, fonamentada en sistema financer, grans multinacionals i sector públic. Aquí –per sort, jo penso, és un patrimoni que té aquest país– tenim un sector industrial que pot tenir molta capacitat innovadora, i és aquest sector el que necessita en aquests moments un sistema públic financer català que injecti recursos econòmics, no? Per tant, com veuria vostè o com veu vostè aquesta possibilitat, eh?, d'un sistema financer públic català?

I, per acabar, doncs, li volíem plantejar aquesta crisi de sistema, no? Per nosaltres és una crisi de sistema, les relacions Catalunya-Espanya. S'han esgotat les possibilitats de poder preveure..., o tenir l'oportunitat que l'Estat espanyol realment hagués demostrat un interès respecte a l'economia catalana, per ajudar-la a sortir de la crisi. I en aquests moments fixem-nos quines són les mancances estructurals que tenim: inversió en infraestructures, fonamental per poder millorar la competitivitat –sabem que hi ha unes retallades pressupostàries molt importants per part del sector públic espanyol quant a inversió en infraestructures–; inversió en recerca i desenvolupament –també tenim unes mancances molt importants. Vostè ha parlat de la formació; jo hi afegiria les beques d'estudi. És a dir, si realment volem que els joves es quedin en el sistema educatiu, se'ls ha de donar l'oportunitat de tenir unes beques que ho possibilitin. Evidentment vinculades al que ha de ser un rendiment educatiu, només faltaria, però han de tenir la possibilitat de tenir unes beques d'estudi com hi ha en la majoria de països desenvolupats d'Europa, o incentius a les empreses, a l'autoocupació, etcètera, no?

Per tant, d'alguna manera des del nostre grup el que constatem és aquest desinterès, també podríem dir secular, per part d'un Estat espanyol davant del que és el fenomen econòmic català fonamentat en petita, mitjana empresa, sectors econòmics vinculats a la indústria, amb capacitat exportadora, amb capacitat també d'innovar, etcètera, totalment desatesos en aquests moments, no? Només cal veure on ha anat la principal despesa de l'Estat espanyol per fer front a la crisi, sobretot al sistema financer –aquests 20.000 milions d'euros que en el seu moment es van donar–, que tots sabem que no

han anat a parar allà a on tocava. És a dir, no han anat a parar al finançament de les empreses.

En tot cas, nosaltres aquesta crisi de competitivitat la relacionem, senyor Álvarez, amb una crisi de sistema, també, amb una crisi de dependència política i econòmica que no ens permet fer front a les necessitats que en aquests moments té el sector productiu català.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular, el diputat Millo té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. En primer lloc, vull agrair, també, la presència dels representants, avui, de la Unió General de Treballadors de Catalunya, el senyor Álvarez i la senyora Granados, i, evidentment, també, agrair la rapidesa amb què han donat resposta a la nostra petició. És evident que aquest és un tema important.

I a mi m'agradaria anar directe a una exposició més concreta i, per guanyar temps, aprofitar al màxim la seva presència avui aquí, en aquesta comissió, no? Ja que no tenim sempre el plaer i la satisfacció de poder-los tenir, doncs, treure'n el màxim de profit possible, en el concepte positiu de la paraula. Jo els plantejaré tres qüestions que m'agradaria, doncs, conèixer-ne la seva opinió –tres qüestions molt concretes–, i abans de plantejar-los aquestes tres qüestions m'agradaria també, si m'ho permeten i amb total respecte, fer alguna consideració amb relació a la intervenció, a l'exposició que vostè ha fet..., sobre l'opinió, sobre la visió que tenen del perquè de la crisi i de com sortir-ne, no?, que una mica són les dues parts que ha exposat.

És molt important conèixer què opina el sindicat UGT, perquè, de fet, vostès són els màxims representants dels més perjudicats per aquesta crisi. Vostès representen la part de la societat que més pateix aquesta crisi, que són els treballadors, no? Són 600.000 aturats actualment, 600.000 persones, treballadors que busquen feina, que voldrien treballar i no poden. I, per tant, el seu principal representant des del punt de vista laboral són vostès, en aquest cas. El segon perjudicat serien els autònoms, que també són treballadors, però que tenen una altra característica a més a més peculiar, no? Però que jo crec que serien, immediatament després, el sector o el segment més perjudicat per aquesta crisi. I després, evidentment, els mateixos empresaris, que en nombre són menys però que qualitativament, doncs, tenen una significació importantíssima sobre el funcionament de l'economia.

Nosaltres, des del Partit Popular català, compartim molt –almenys parcialment, però molt– l'anàlisi que vostè feia, només amb algun matís que li explicaré, no? L'anàlisi que la crisi té un origen internacional és evident –negar-ho seria negar l'evidència–, el paper de la globalització, etcètera. Vostè, a més a més, reconeix que, més enllà de l'origen internacional de la crisi, que tots compartim, a més a més, també hi ha un element propi nostre, que ha agreujat l'impacte de la crisi a casa nostra, que és la que vostè ha definit com la manca de

competitivitat. També compartim aquesta anàlisi, evidentment.

Aquí és on nosaltres hi posem una esment especial, òbviament, perquè hi han causes que, com vostè molt bé ha explicat, no depenen ni del Govern de Catalunya ni del Govern d'Espanya –depenen d'instàncies internacionals, de l'àmbit europeu o internacional–; però, en canvi, hi han elements que depenen exclusivament, al nostre entendre, del Govern espanyol i del Govern català. Aquí sí que nosaltres fem un accent especial, que vostè poder no hi ha fet tant accent: és la responsabilitat que tenen també els governs català i espanyol en el que està passant aquí. Perquè, si no, arriba un moment que sembla que no en tinguin cap, no?, i que les causes vinguin de fora i que els governs d'aquí no hi poden fer res.

I, en aquest sentit, vostè ha fet una afirmació molt contundent que jo compartiré –i potser li sorprendrà, però la compartiré. Vostè ha dit: «El responsable del que està passant aquí no és la situació del mercat de treball, no són les normes laborals. O, dit d'una altra manera, per crear ocupació no és necessari fer canvis en el mercat de treball. La reforma laboral no és la solució.» Vostè, més o menys..., m'ha semblat entendre, no?

Efectivament, el que passa és que possiblement reformes del mercat de treball fetes amb anterioritat a l'impacte potent de la crisi..., hauria tingut un impacte menor, perquè hi hauria hagut més capacitat d'absorbir aquest impacte, més capacitat de prendre mesures d'adaptació a la situació que possiblement, doncs, no hi han sigut. Però comparteixo amb vostè la major. La major és que, efectivament, no és precisament la reforma la que crea ocupació. Però jo crec que seria..., hauria estat una reforma prèvia la que hauria disminuït segurament l'impacte, no? I ara, en tot cas, la reforma és necessària per evitar els impactes posteriors que hi pugui haver en el futur, perquè això, en fi, és compartit per totes les instàncies, pràcticament a nivell internacional.

I comparteixo també totalment la diferenciació que fa vostè entre les mesures immediates i les qüestions estructurals. Totalment, eh? I quan vostè parla del consum, etcètera. Totalment. Curt termini, mitjà termini, la importància de la formació. Fa anys, i anys i anys, que parlem d'això, i sembla que no avancem. En les tres qüestions que li plantejaré m'hi referiré específicament. O el debat energètic, etcètera, no?

Vostè ha parlat d'una qüestió que em sembla molt important, que és l'acord estratègic, i començo a concretar, no? Fixi-s'hi, la setmana passada, en aquest Parlament, vostès saben que hem tingut un debat monogràfic importantíssim sobre la situació econòmica, la crisi econòmica que pateix..., que patim. I en aquest debat hi ha hagut, per un costat, una posició del Govern –evidentment, una posició dels partits que donen suport al Govern, molt propera a la posició del Govern– i una posició dels grups que estem a l'oposició. La del Govern és dir que el Govern ho ha fet bé. És a dir, el Govern..., la seva opinió, el seu posicionament, és que ha pres les mesures que havia de prendre per combatre la crisi. Crisi que té un impacte evident a partir de primers del 2008, tot i que alguns ja advertíem que els indicadors, a finals del 2007, ja ens deien que calia prendre mesures.

Això es va estar negant fins al març del 2008, però, passades les eleccions generals, curiosament, hi va haver-hi una clarividència de tothom i van començar a reconèixer que això ja no anava bé, no?, malgrat que encara en aquells moments alguns prometien la creació de 300.000 llocs de treball.

Però, fixi-s'hi, el Govern diu que ha pres les mesures que havia de prendre, que tot ho ha fet bé i que tenim la crisi perquè inevitablement tenim la crisi, no? I que l'única manera, en aquests moments, de sortir de la crisi és fer un acord amb la resta de forces polítiques i fer una valoració de l'acord estratègic i tirar endavant. Nosaltres, coneix la nostra resposta, evidentment estem..., totalment partidaris de qualsevol acord que sigui positiu per sortir de la crisi. De fet, fa tres anys que fem propostes, fa tres anys. Aquí, en el Parlament, n'hem fet infinitat, de propostes, no?, i fins i tot hem fet un document titulat *Cent mesures per combatre la crisi*. De les cent, el Govern va considerar que no n'hi havia ni una de positiva, ni una. Jo crec que, de cent, potser n'hi hauria hagut alguna que hauria pogut ser positiva, però la resposta va ser que ni una.

Bé. Ara, doncs, estem a quatre mesos de la finalització, ja, pràcticament de la legislatura, i ara se'n diu per part del Govern que és el moment de fer un gran acord, un gran pacte contra la crisi que fa dos anys que patim. Cap problema, nosaltres hi serem, en aquest acord, si és positiu. Ara, si és una manera de fer perdre el temps per continuar fent el mateix que fins ara, no, perquè entenem que els governs tenen responsabilitats també, no? I des del novembre del 2003, que hi ha un canvi de govern a Catalunya, fins al març del 2010 han passat sis anys i quatre mesos. Amb sis anys i quatre mesos es podien haver pres mesures importants per anar reorientant la situació econòmica, eh?, i mesures importants, doncs, en fi, per canalitzar d'una manera diferent el futur de l'economia de Catalunya. I el que hem tingut durant aquests anys han sigut plans, programes, projectes, consells, agències, acords, pactes, que finalment no han millorat la situació. I ara ens trobem el que ens trobem. No han servit massa gaire per a res, i ara ens trobem el que ens trobem.

I, de fet, inclús avui, en aquesta sessió, vostè ha comprovat una cosa que jo comprovo cada dia en el Parlament de Catalunya, i és com els tres grups que donen suport al Govern o bé aplaudeixen el que fa el Govern o bé fan propostes del que el Govern hauria de fer, i, de fet, estan en el Govern i no ho fan. És a dir, que és una situació paradigmàtica, no?, del que està passant en aquests moments a Catalunya.

Les tres qüestions que, amb tot el respecte, li plantejo. Primera, què opina de l'enfocament que nosaltres fem amb relació als set capítols que són fonamentals..., abordar d'una manera decidida, que són: primer, l'austeritat en la despesa pública mantenint la despesa social necessària i estimulants la inversió productiva; dos, les mesures per facilitar la liquiditat i el crèdit a les petites i mitjanes empreses i els autònoms, especialment –tal com vam anunciar en el debat monogràfic– un gran acord liderat pel Govern català amb les entitats financeres catalanes –caixes d'estalvi, per exemple– per afron-

tar unes noves mesures de facilitació del crèdit; tres, reduir el dèficit públic i el deute, perquè això també impedeix que les entitats financeres puguin facilitar el crèdit a les famílies i a les empreses, no? –perquè tenim un dèficit galopant que està molt per sobre del que Catalunya en aquests moments hauria de tenir–; quart...; cinquè, millorar la morositat de l'Administració –és a dir, que l'Administració doni exemple a l'hora de pagar els seus proveïdors i no sigui precisament la que ho fa pitjor–; el següent és la fiscalitat, que nosaltres entenem que és no pressionar, o sigui, no incrementar la pressió fiscal en moments de crisi; i el penúltim seria la reforma del servei públic d'ocupació, per tenir un servei públic d'ocupació eficaç, i paral·lelament amb això una proposta catalana de millores de funcionament del mercat de treball –anomeni's «reforma laboral», si es vol–, i finalment mesures en la línia que vostè també apuntava de la millora de la competitivitat. Que de fet competitivitat i productivitat van necessàriament unides, però no és ben bé el mateix. La competitivitat és un concepte més ampli, no?, i aquí evidentment inclou la productivitat, però inclou elements tan importants com la formació, la internacionalització de les empreses, la inversió en el desenvolupament i la innovació, el suport a la creació d'empreses noves, la racionalització de l'Administració per evitar les traves burocràtiques, etcètera.

Per tant, la primera qüestió és: vostès..., quina és la seva opinió amb relació al plantejament que fa el nostre grup parlamentari en aquest tema?

Segon, hi han dos temes que vostè no ha tocat en la seva intervenció, que m'agradaria saber què en pensa, que crec que són importants. Una és si consideren vostès que el servei públic d'ocupació que tenim a Catalunya és eficient. Ja dic «eficient», perquè eficaç és evident que no ho és, no? Però vostès el consideren eficient? Perquè nosaltres fa tres anys que demanem una reforma del servei, i no ens en sortim.

I tampoc ha parlat vostè en la seva intervenció sobre els impostos. Jo crec que és un tema important. La pregunta és molt concreta. Vostè li ha donat importància al tema del consum, com una de les mesures a curt termini que cal afrontar. Vostès creuen que apujar l'IVA... –ja sé que no és una mesura del Govern de la Generalitat, però la Generalitat de Catalunya pot perfectament fer un front comú davant del Govern de l'Estat amb relació a aquest tema–, vostès creuen que la pujada de l'IVA de dos punts, això afavoreix el consum, si considerem que el consum és important? O sigui, per entendre'ns, que els treballadors i les treballadores d'aquest país perdin un 2 per cent, dos punts de capacitat adquisitiva, a partir de quan l'IVA pugui, això serà positiu o no?

I tercera –amb aquesta acabo–, amb relació a tota l'exposició que vostè ha fet m'agradaria, si fos possible –ja sé que li demano un esforç aquí important–, si ens poguéssim indicar tres propostes concretes –tres propostes concretes. És a dir..., i especialment tenint en compte el que els està passant als joves. O sigui, propostes concretes en mesures a prendre, vull dir, eh? Mesures a prendre que vostès diguin... Si vostès diguessin: «El govern hauria de prioritzar aquestes tres coses», per vostès quines són les tres coses, no? I, si pot ser, tenint

en compte la importància de la situació que pateixen els joves, tenint en compte també quins són els sectors més importants per vostè a l'hora de fomentar el consum i l'activitat econòmica, i tenint en compte també aquesta gran dificultat que tenim per afavorir el crèdit a les petites i mitjanes empreses i als autònoms.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La diputada Laura Masana té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa..., els Verds.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. President, no és costum ni d'aquesta comissió, quan hi ha compareixences, contestar als altres diputats o diputades..., però tampoc és costum, doncs, la virulència del senyor Millo en la seva exposició, i com que sóc, com sempre, la darrera..., amb relació al Govern de Catalunya. Suposo que per justificar, doncs, que el que estem patint..., tenen gran part de culpa els governs del Partit Popular.

I només m'agradaria dir... (*veus de fons*), només m'agradaria dir –només m'agradaria dir, senyor president– que si l'acord estratègic, si els trenta compromisos..., si finalment Educació i Treball, després de, jo diria, vint-i-quatre anys, han aconseguit treballar junts en pro de la formació professional, i si els pressupostos més socials que ha tingut mai aquest país –i vostès els podrien comparar amb els pressupostos de les comunitats que vostès governen–, amb totes les possibilitats que pot tenir el Govern de Catalunya, no són una bona resposta..., per això ara s'amplia aquest acord, perquè vostès allà tenen el marc per donar aquesta resposta. I que esperem que la resposta no sigui –i la proposta– com la que va ser en l'anterior Ple, on la seva proposta substancial era privatitzar el SOC i era la reforma laboral en contra dels drets dels treballadors. I això vam estar-ho discutint, doncs, en el darrer Ple.

I ara ja em centraré, doncs, en les preguntes, que, de fet, n'hi han hagut moltes i d'interessants, i, bé, seran poques. Només dir que li agraeixo que..., perquè està bé dir-ho, no?, no obviar els orígens, aquesta arrel. Perquè, com vostè deia, l'arrel d'aquesta crisi és la que s'ha de saber, per poder-la combatre, i de vegades en la batalla quotidiana i en la quotidianitat es perd aquest «d'on venim».

Per tant, la qüestió sobre la desregulació que hem patit, especialment amb el sistema financer, fa que, de vegades, doncs, quan es proposa: «Hem de fer que el sistema financer col·labori o participi, o dir-li si bonament hi vol participar»... El nostre grup creu que hem d'anar més enllà i hem d'anar a una verdadera regulació, de veritat, del sistema financer, eh? Perquè ara anem sentint aquests matisos: «S'hauria de dir, s'hauria de cercar la complicitat, s'haurien d'establir acords...» Hem d'anar més enllà i regular-ho perquè tot això no torni a passar, perquè, com vostè bé diu, en algun altre lloc s'estarà avançant o s'estaran «fraguant» els instruments i les normes per poder fer, doncs, el que es vol fer també

aprofitant aquesta crisi, que és «cercenar» els drets de les persones, conculcar, com vostè ha dit, drets de les persones; treballadors i treballadores, però també les persones, no?

M'ha interessat el fet del paper de la Unió Europea, que mai es posa tampoc per endavant, quan és, doncs, l'espai potser que ens influeix més. I això em dóna peu a dues preguntes. És cert que en certs governs s'ha sigut permissiu alhora inclús de les privatitzacions. Podem veure l'exemple francès, que no ha privatitzat absolutament res, ells continuen tenint les seves grans empreses. Aquí ho hem regalat absolutament tot, i vull fer servir expressament aquesta expressió, «regalat», i mai millor dit, i no m'estendré en per què dic «regalat». Però creiem..., ens preocupen moltes qüestions. Són molt immediates. Si ara el nostre Govern espanyol ja es deixa pressionar per Davos, per Ordóñez i per unions europees, què pot passar quan es perdi aquesta presidència de la Unió Europea, que ara ens ha de permetre fer un paper amb cert equilibri? Com ho veuen, vostès?

I una altra pregunta..., potser més pel que estem patint a la indústria catalana en concret i que els treballadors i treballadores estan patint, que és què passa amb aquestes deslocalitzacions dins de la mateixa Unió Europea, d'empreses que han rebut subvencions, en aquest cas, de l'Estat espanyol o del Govern català, que després deslocalitzen a altres espais de la Unió Europea? Això, hi hauria alguna manera de poder-ho regular? Vostès podrien, doncs, dir-nos com creuen que això podria ser.

Evidentment, compartim absolutament tot el que ens han explicat amb relació a la competitivitat. És el que dèiem, no? Si jo ara fos periodista li diria: «Com se sent al seure aquí i dir que ja feia quinze o setze o disset anys que això que han dit del mercat amb peus de fang» –del mercat de treball amb peus de fang, del model productiu amb peus de fang– «és el que realment hem trobat?» Si fos..., com se senten vostès al veure que les van encertat totes en la diana?

I, en aquest sentit, doncs, aquesta manca de competitivitat que vostè ha expressat no s'acabarà per tenir nous models de contractació, i sí que s'acabarà buscant fórmules per recuperar l'ocupació i recuperar l'economia. Compartim les que haurien de ser immediates que vostè ha fet relatives al consum: aquesta aposta per nous plans Renove, o repetir els que ja hi havia, i evidentment la qüestió de fer arribar el crèdit.

Quant a les de mitjà termini, i en les que posa, doncs, en peu la formació, volia fer referència, en aquest sentit, al que ens preocupa al nostre grup sobre la situació que estan vivint particularment els joves. I en aquesta proposta, per exemple, amb què ens hem llevat avui del mercat de treball que ens proposa la CEOE, que diu que està inspirat en el model francès, he sentit o he llegit... I, clar, ells s'obliden que en el model francès, a més a més, hi ha una gran protecció social sobre els joves, inclús per a la seva emancipació, que evidentment aquí no es reflecteixen.

I volia dir, exposar el que ens preocupa, que és aquest paradigma: que tenim els joves millor formats de la història –això és cert– i també tenim els joves menys

qualificats de la història. I, paradoxalment, els menys qualificats podien arribar a guanyar més diners en el món de la construcció que els més qualificats, que molts han hagut de marxar. Però ara ens trobem un paradigma nou: que tant els més ben formats com els menys ben formats tots comparteixen ser menys que «mileuristes». Aquesta és la gran majoria.

Per tant, nosaltres creiem que fins que no posem en valor el que nosaltres com a país invertim en universitat... És a dir, és impossible que els nostres joves talents es quedin, als preus que volem que es quedin. I aquesta explotació també hauria d'acabar d'alguna manera, i més tenint en compte la inversió que tenim. Però, a més a més, treballar cap a aquesta superació d'aquesta baixa formació i aquesta baixa qualificació, perquè si no realment serà impossible anar cap aquest canvi de model productiu.

Vostè ha parlat que ens hi juguem molt en altres coses, com en el debat energètic, i per nosaltres aquest també és un factor clau, perquè ara se'ns vol posar per davant el cotxe elèctric com el nou paradigma i nosaltres realment tenim molts dubtes mentre l'actual model energètic... –la Llei Piqué, que d'alguna manera ara és força inútil, per al que hem de tenir d'ara endavant–, hi han aspectes de tarifació que sabem tots que ni que el cotxe elèctric estigués posat al carrer ara mateix..., seria impossible que això funcionés. Per tant, han de canviar moltes coses. Per tant, també ha d'haver-hi debat. Però també del model energètic, quant a eficiència i quant a canvi cap a renovables, i lligar-ho absolutament tot.

En definitiva, per nosaltres, el que ens sembla important i interessant –i que creiem que és l'única manera que ens en sortirem– és el contrari que d'altres grups, que estan pressionant molt, i per això és complicada potser una via catalana, no? Perquè nosaltres creiem que les vies o seran de dretes o seran d'esquerres. No perquè es diguin «catalanes» seran millors. Hi han grups que proposen, doncs, que l'Administració pública perdi el seu pes. Pel nostre grup, les polítiques públiques, així com l'ocupació pública, continuen sent un garant d'ocupació i un garant de bon servei. Per tant, no creiem que s'hagi de contenir la despesa. Perquè, a més, inclús podríem anar, doncs, a episodis de depressió econòmica.

Això s'ha de reflectir en l'estat de benestar. Que ja que ningú li ha preguntat..., dir: vostès suposo, o imagino –i és la pregunta–, que posen en valor les polítiques socials, com també, a part de garants de benestar per a la ciutadania..., com a models per obtenir més espais d'ocupació, més llocs de treball, més ocupació. Per tant, també, aquest garantir la disponibilitat de crèdit, però que vagi acompanyat d'una reforma realment del sector financer, perquè això no pugui tornar a passar més; canviar aquest model econòmic i productiu, en la línia que vostès deien...

Però hi ha una cosa que tampoc s'ha parlat, que és la reforma fiscal: quina reforma fiscal creuen o no creuen que hauria d'haver-hi. I, evidentment, nosaltres creiem que aquesta ha de ser justa i progressiva, i que..., no com ara, que són els treballadors i treballadores que amb les seves nòmines són els qui mantenen el nostre model. I també entenem que hauria d'haver-hi, doncs,

la persecució d'aquest frau fiscal immens que hi ha, que està calculat en un 23 per cent.

I evidentment, i això és una proposta molt..., i ens agradaria, doncs, que ho veiessin també molt del nostre grup, que és aquest impuls del que nosaltres en diem un *new green deal*, en el sentit d'aquest nou model econòmic verd..., i que nosaltres creiem que ha de tenir el seu espai i que realment pot ser el paradigma del canvi.

Res més i moltes gràcies.

El president

Donem les gràcies a la senyora diputada per la seva intervenció. (*Veus de fons.*) Senyor Millo, em demana la paraula per al·lusions, potser?

El Sr. Millo i Rocher

Si m'ho permet, només per una al·lusió molt directa al meu nom, cosa que jo abans no havia fet en la meua intervenció.

El president

Té vostè un minut.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies per la seva benevolència, senyor president. No, se m'ha qualificat de «virulent» en la meua intervenció. Jo, dir-li a la diputada Massana només tres coses, molt breument. La primera: home, sis anys després del canvi de govern a Catalunya culpabilitzar el Partit Popular de la crisi que patim, quan no ha governat mai a Catalunya, penso que es desqualifica per si sol, i quan ha governat Espanya, en tot cas, ha protagonitzat l'època de creixement i progrés més important, no?, de la història de la democràcia, pràcticament, de la qual s'ha beneficiat també Catalunya. Per tant, es desqualifica per si sola, com dic.

Privatitzar el SOC nosaltres no ho hem demanat mai. Nosaltres demanem un SOC eficient. Demanem un SOC eficient, això no és privatitzar-lo. Que es pugui obrir a la participació d'altres agents privats, mantenint la titularitat pública, no és privatitzar-lo, i el que vostè diu és distorsionar d'una manera perversa les meves paraules.

I, finalment, acord estratègic. Escolti'm, si l'Acord estratègic 2005-2007, que és el primer acord estratègic autèntic..., hagués fet els seus deures el Govern, el 2008 l'impacte de la crisi hauria estat menor. No complir l'acord estratègic va provocar precisament que el que s'havia de fer no es va fer, i l'impacte de la crisi va ser molt pitjor. O sigui, que parlar de l'acord estratègic em sembla molt bé, però fer referència als qui han incomplert l'acord mateix.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn seu, senyor secretari general, per contestar totes les preguntes que li han formulat.

El Sr. Josep Maria Álvarez i Suárez

Senyor president, per contestar totes les preguntes, francament, amb el temps que m'ha donat, els deu minuts, crec que és impossible. Bé, com que el Joan Carles ja ha arribat i segurament, doncs, que tindrà...

El president

Secretari general, la seva capacitat ho farà possible.

El Sr. Josep Maria Álvarez i Suárez

Jo crec que no, eh? Ni la meua capacitat... (*Rialles.*) Bé. Moltes gràcies per la seva intervenció. Jo els suggeriria, si volen, que puguem, algun d'aquests temes, abordar-los més extensament en una reunió. Ho dic perquè ha sortit el tema de formació professional, i jo no he parlat de beques. Si agafem el problema dels sindicats, doncs, hi ha les beques. Efectivament, és una de les eines, és un dels instruments fonamentals. Si un dia tenen interès a poder, doncs, parlar de formació professional, jo crec que podríem abordar el tema a fons i segurament que podrien conèixer una mica més en detall quins són els plantejaments que, des d'aquest punt de vista, tenim.

Podríem dir el mateix en relació amb el SOC, amb els serveis d'ocupació de Catalunya, perquè vostès m'han fet algunes preguntes que, com que amb el temps que tinc hauria de fer una resposta molt ràpida i segurament, doncs, que la meua intervenció podria ser interpretada des de diferents punts de vista, no sé si m'agrada molt poder, en deu minuts, dir coses del SOC, de la formació professional i de no sé quantes coses més. Perquè corro el risc que després això pugui ser considerat des d'una perspectiva que potser és la que jo no tinc, i després no tindrà l'oportunitat de replicar com el senyor Millo. I, per tant, no, no... (*Veus de fons.*) O sigui, volia situar això una mica, per dir que hi ha alguns temes que jo crec que no es poden tocar amb el temps aquest, i que si vostès volen nosaltres estem amb plena disposició per poder parlar-ne.

Mirin, en el tema del crèdit, no?, que ha sortit. Bé, jo crec que efectivament la «voluntariositat» que es pugui posar des de l'Institut Català de Finances o des de l'ICO no serà suficient, perquè ni l'ICO ni l'Institut Català de finances tenen instruments suficients per poder abordar les línies de crèdit del país. I, bé, doncs, jo crec que paguem les conseqüències de no tenir una banca pública. Escolti'm, això és així. Vull dir, no tenim una banca pública, no podem abordar les necessitats del sistema financer. En condicions del mercat, però, en tot cas, partint de la necessitat de poder abastir el que les empreses demanden o els particulars demanden, no? I això serveix per a l'Institut Català de Finances i serveix especialment pel que fa referència a l'ICO. Nosaltres ho hem dit per activa i per passiva. El Govern espanyol..., que suposo que l'Uriel es referia als 180.000 milions d'euros que va deixar a la banca en el seu moment, per poder enllestir els paquets d'hipoteques i altres elements financers que tenien, de més dubtosa possibilitat d'anar a ficar-los al mercat internacional..., nosaltres no hi vam estar d'acord. Nosaltres creiem que segurament s'ha perdut una gran oportunitat que altres països europeus han aprofitat per poder acudir al rescat del sistema financer i ser part del propi sistema financer.

El Govern, doncs, va prendre aquesta mesura i en part algunes altres coses que s'han plantejat vénen com a conseqüència d'aquestes decisions. Per exemple, l'actitud que estan tenint les entitats financeres amb relació a mantenir de manera artificial el preu dels habitatges. A partir d'aquest coixí que tenen, doncs..., això trigarem uns quants anys a fer net. Algunes caixes fins i tot ho han situat en cinc anys, i en cinc anys, pràcticament, l'efecte sobre el seu sistema –no sobre el país, sobre el seu compte de resultats–, doncs, serà minso. Però serà a costa de mantenir uns preus de manera artificial, per entendre'ns, no?

M'han fet..., m'han preguntat sobre el tema de l'IVA. Nosaltres hi som contraris –ho hem estat–, creiem que no és una mesura encertada la pujada de l'IVA. Però per dir a continuació que amb relació a les polítiques fiscals nosaltres som partidaris que els impostos directes pugim. Aquest és un país que té un nivell impositiu molt moderat amb relació a l'entorn europeu. I, per tant, doncs, amb crisi o sense crisi s'han d'abordar les necessitats del país, i per tant no es pot situar la baixada d'impostos des de totes les perspectives, i sempre, perquè la totalitat de la població es pugui sentir representada en alguna de les demandes de baixades d'impostos, que és el que molt sovint nosaltres percebem quan es plantegen aquests temes.

Creiem que és bo que l'Administració i el conjunt del sector privat, doncs, acabi amb la morositat, és evident. Jo crec que una part dels problemes que ara surten amb tanta virulència amb relació a la morositat tenen també a veure amb la manca de crèdit, perquè molt sovint aquesta morositat estava compensada perquè el sector privat donava crèdit. Per tant, no hi havia l'alarma que hi ha en aquests moments amb relació a aquest tema. A mi em fa l'efecte que, des d'aquest punt de vista, l'Administració, tot el que pugui avançar, és positiu. No em facin dir si crec que són trenta dies o crec que són seixanta, perquè jo no sé si tota l'Administració pot tenir les liquidacions en trenta dies de tots els temes o hi ha temes que sí o hi ha temes que no. En tot cas, a mi em fa l'efecte, doncs, que no embussar deute, per part de l'Administració, a les empreses privades és positiu.

Han situat el tema de l'Administració pública. Mirin, jo crec que l'Administració pública, com la resta de qüestions que hem tractat, ha d'estar en actualització permanent. Ara, si he d'intuir que, doncs..., la pregunta és si estic d'acord a retallar parts de l'Administració o retallar la despesa pública envers la pròpia Administració, no. Jo crec que tenim una administració molt ajustada. Segurament que amb necessitats de fer reformes –negar això crec que és negar la vida, per entendre'ns, perquè sempre s'han de trobar més elements d'eficiència–; però, en tot cas, jo crec que l'Administració no és justament una de les instàncies a reduir.

Bé. Amb relació als plans Renove, doncs, jo ja he situat els elements que crec. No comparteixo..., quan les administracions diuen que això és despesa. Perquè, mirin, el Pla Renove de l'automòbil, si de debò féssim un compte de resultats, veuríem que fins i tot l'Estat... –Estat-Generalitat o Estat central–, finalment el saldo és positiu. Per què? Perquè amb els impostos

que cobren, que no cobrarien –perquè se suposa que no tindrien l'activitat que tenim–, doncs, ells mateixos generen el propi pla Renove. Per tant, no es poden, des del nostre punt de vista, per no posar en marxa aquestes polítiques..., situar que no es fan a partir de la manca de recursos públics.

Reforma del contracte de trenta-tres dies. Hi ha una taula oberta en aquests moments a l'àmbit estatal. I, mirin, jo no faré com la CEOE. Crec que en aquesta taula, doncs, s'han de situar tots els elements, i ja veurem com sortim d'aquesta taula. Nosaltres anem a aquesta taula a negociar, a situar aquells elements a curt i a mitjà termini, i a llarg termini, que millorin l'eficiència del sistema productiu del nostre país, que generin ocupació i que a més a més siguin de les millors condicions de qualitat possible per als treballadors i les treballadores. Per tant, no tenim tancat com sortirem de la taula de negociació.

Ara, si m'ho permeten, jo crec que després que l'opinió pública ha anat sentint diferents propostes i diferents raonaments amb relació a la reforma del mercat de treball, jo avui també, si volen que els digui la veritat, esperava sentir, doncs, una mica algun element amb relació a aquesta proposta de la CEOE del nou contracte d'*empleo juvenil*, que diuen que s'assembla al francès. Doncs, mentida. A França no hi ha aquesta modalitat de contractació. Hi va haver un intent de posar-la en marxa en el seu moment; no es va posar en marxa. I aquesta mesura que situa la CEOE, doncs..., l'únic antecedent que podem visualitzar és aquell acord... –com es diu?, això de l'*empleo* del Felipe González de l'any 88? (*veus de fons*) –, del Plan de empleo juvenil, amb algunes diferències importants. Que en aquest la proposta és que arribi fins als trenta anys.

Escolti'm, vostès no sé si són capaços de situar-ho: salari mínim interprofessional, menys «milleuristes»..., salaris de sis-cents, de set-cents euros, amb jornada partida, transport, menjar del migdia... Doncs, finalment no sé què s'emporta la gent en net a casa. Ja no dic que hagin de pagar guarderia per als fills –que, per cert, es paga la guarderia per als fills, no hi ha guarderies gratuïtes per a tothom. Doncs, ja m'explicaran vostès, finalment, què és el que s'emporta la gent a casa seva, amb aquesta proposta de contracte per als joves, no?

Dic això perquè jo crec que s'han d'abordar els problemes de l'atur juvenil, efectivament, però no s'han d'abordar des de la perspectiva que molt sovint apareix, que quan es parla dels joves i d'abordar els problemes dels joves, es parla sempre amb rebaixes. A veure com ho toquem..., perquè els joves tinguin pitjors condicions que hem tingut nosaltres. I, mirin, jo el dic una cosa: no ho sé, vostès, però jo no vull deixar als nostres fills el món pitjor que l'he trobat jo. I com que no vull deixar als meus fills el món pitjor que l'he trobat jo, intentaré que els joves puguin entrar al mercat de treball amb unes condicions de dignitat. Perquè quan es planteja això s'intenta situar el jove en la disjuntiva de: «O és això, o no tens res.» I, per aquesta regla de tres, acabem treballant pel plat de llenties. Perquè, clar, «o és això, o no tens res»..., doncs, miri, no és aquest el futur en què jo crec que hem de situar nosaltres els joves del nostre país de cara al futur.

Productivitat, competitivitat... Doncs, aquí s'ha situat. Jo he parlat de productivitat, i he parlat de productivitat perquè considero que fonamentalment els problemes d'aquest país són de productivitat. En part de competitivitat, però fonamentalment de productivitat, perquè pel que fa referència a la competitivitat que té relació, per exemple, amb els salaris, els últims anys el creixement econòmic no ha tingut una relació amb el creixement dels salaris. Per tant, des del punt de vista del salaris, els salaris són més competitius avui que eren abans de tot aquest procés de creixement econòmic. Per tant, els elements de la competitivitat que hem de tocar són els que fan referència a la mateixa productivitat del sistema productiu del nostre país.

El senyor Millo m'ha demanat tres propostes. Doncs, tres propostes: consum, crèdit i polítiques socials. Se m'ha preguntat amb relació a les trenta mesures del Govern. És evident que en fem una valoració positiva, les hem signades. Jo crec que van en la direcció adequada, que són positives. No faré una tria de cap d'elles, encara que és evident que aquelles que fan referència més a la incentivació de l'ocupació són les que em semblen més encertades, són les que nosaltres segurament hem treballat més a fons.

Amb relació al SOC crec que estaria bé, doncs, que un dia poguéssim dedicar una sessió a parlar del SOC. Jo crec que el SOC és millorable. Crec que aquesta situació de crisi, pel que fa referència als serveis d'ocupació, ens ha agafat amb el peu canviat. Segurament que podríem tenir més enllestit el SOC, i és evident que amb el desenvolupament, fins i tot en alguna de les trenta mesures, la nostra organització –en el desenvolupament– té discrepàncies amb el Govern, com les hem posat de manifest. Sobretot perquè, doncs, volem que hi hagi un compliment fidel de la Llei del SOC, i en determinats moments creiem que això no s'està produint.

I jo crec que, bàsicament... Si em deixo alguna cosa, doncs, espero que em perdonin, però bàsicament crec que amb els temes essencials...

I, per acabar, si m'ho permet el senyor president, he seguit amb molta atenció, òbviament, el debat al Parlament de Catalunya amb relació a la situació econòmica. I hem seguit també, i hi estem treballant, tot el tema amb relació a aquesta reunió de l'acord estratègic amb els grups parlamentaris. Mirin: primer, l'acord estratègic és un gran instrument. A mi m'agradaria, si és possible, que l'acord estratègic, amb aquest nom o amb un altre, es pugui mantenir i desenvolupar. És el millor instrument que ha tingut mai Catalunya, des del punt de vista de poder abordar els grans temes estratègics de futur.

El canvi de model productiu no es pot desenvolupar ni en cinc, ni en sis, ni en vuit anys. També ho dic perquè jo crec que en justícia s'ha de dir que els problemes del model productiu d'aquest país no vénen ni de fa deu ni de fa quinze anys. Potser vénen des de fa més temps, des d'aquella famosa frase del ministre Solchaga, que va dir que la millor política industrial era la que no es fa, per entendre'ns. Per tant, si de debò volem abordar aquests canvis estructurals, jo crec que necessitem temps i governs que vulguin mantenir unes polítiques amb una direcció determinada.

I, per nosaltres, l'acord estratègic és això, és consens de les polítiques a desenvolupar per part dels governs. Que en aquests moments el Parlament de Catalunya hagi decidit –a proposta, en aquest cas, del president de la Generalitat, però a proposta de qui sigui, per entendre'ns– convocar aquesta cimera amb els grups parlamentaris a nosaltres ens sembla que és un encert. Per què? Primer, perquè aquesta crisi també té una part de psicològica, i de clima, i jo crec que és bo que el país tingui la percepció que hi ha un clima unitari, d'acord i d'entesa en els temes essencials, per tal d'abordar la situació de crisi.

I, en la mesura en què nosaltres puguem, com a part de l'acord estratègic, intentarem que en aquesta reunió, prevista crec que per al dia 12, per a la setmana que ve, si és possible, puguem trobar eines, instruments que facilitin aquest clima d'acord i d'entesa, que jo crec que per si mateix ja ajudarà a millorar la mateixa situació econòmica del país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Álvarez. No sé si algun grup desitja fer alguna puntualització... *(Pausa.)* Crec que no. Moltes gràcies.

Doncs, res més, senyor Álvarez, que tingui vostè la seguretat que ha doblat el temps de la seva resposta, ja veu que podia dir moltes coses. És veritat que doblant el temps de la seva resposta, però, en qualsevol cas, li agraïm molt tota la seva intervenció, les seves valoracions i, doncs, el fet que hagi donat resposta a totes les preguntes que els grups parlamentaris li han formulat.

Gràcies, senyor Álvarez, gràcies, senyora Granados, per la seva presència. Els acompanyem.

Aturem un minut la comissió i reprendrem la comissió amb la compareixença de Comissions Obreres.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i sis minuts i es reprèn a tres quarts de sis i tres minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, reprenem, si els sembla, els treballs de la comissió. *(Remor de veus.)* Estem en condicions de fer-ho, si vostès... *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

Compareixença

de Joan Carles Gallego Herrera, secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, perquè exposi el seu criteri sobre la crisi i les mesures per a afrontar-la (tram. 357-00432/08)

Seguim amb el següent punt de l'ordre del dia de la comissió d'avui, que és la compareixença del secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, el senyor Joan Carles Gallego Herrera, al qual donem la més càli-

da benvinguda a aquesta comissió, i de la senyora Dolors Llobet Maria, secretària de Comunicació i Imatge i portaveu de Comissions Obreres. Ens fan saber també que els acompanya la senyora Cristina Faciabén, secretària de Socioeconomia. Crec que és aquest el seu títol, senyora? *(Veus de fons.)* Sigui vostè, també..., com els seus companys i col·legues, molt benvinguts.

Els donem la benvinguda i entrem en matèria, senyor Gallego. Ha vist vostè el funcionament. Té vostè entre quinze i vint minuts. Tots sabem que aquest president és flexible amb l'administració del temps, però li demano que s'hi ajusti en la mesura en què pugui. Els grups parlamentaris fixen la posició, i vostè no respon grup a grup, sinó al conjunt dels grups, i té deu minuts. També serem flexibles en aquesta qüestió. Tracti vostè de compensar entre la primera i la segona les seves paraules. Benvingut, i té vostè la paraula.

El Sr. Joan Carles Gallego Herrera (secretari general de Comissions Obreres de Catalunya)

Gràcies. Intentaré cenyir-me a les normes procedimentals fixades pel president, i pel conjunt del Parlament, imagino, no? Diputades, diputats, amigues, amics, bona tarda. En primer lloc, agrair en nom de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya –de Comissions Obreres de Catalunya– la invitació a intervenir en aquesta Comissió d'Economia del Parlament de Catalunya.

La situació econòmica a Catalunya és avui radicalment diferent a la que vivíem a inicis de segle, en què ens trobàvem en una etapa d'expansió, caracteritzada per elevades taxes de creixement i creació d'ocupació que ens va permetre avançar substancialment en la convergència real amb la Unió Europea. Avui, però, ens trobem davant d'una forta desacceleració econòmica, que va començar a meitat del 2007 i que ha desembocat en l'actual crisi i recessió econòmica, tal com les dades de creixement negatiu del producte interior brut dels darrers trimestres ens indiquen. No incidirem en les causes –crec que ja s'han analitzat en d'altres moments–, i en tot cas sembla evident que la fallida del sistema financer internacional s'ha traslladat al nostre país, on ha trobat un model propi de creixement econòmic basat en una elevada especialització del creixement en activitats que es caracteritzen pel seu baix o intermedi contingut tecnològic i escàs desenvolupament de processos d'innovació, per la segmentació dels mercats de treball, pel baix creixement de la productivitat agregada i l'elevat endeutament de famílies i empreses. Factors aquests que entenem, des del nostre punt de vista, que expliquen bona part de l'especificitat que la crisi està tenint en el nostre país.

La fallida del sistema financer no ha estat la causa de la depressió, més aviat ha sigut el seu detonant. La causa l'hem de buscar en un model de creixement econòmic que ha fet de la desregulació i de la no-intervenció l'element paradigmàtic i ha deixat que fos el mercat l'únic regulador de les variables econòmiques. Així, un model de globalització com el que hem viscut aquests anys, sense regles ni intervencions, en què capitals, mercaderies i persones es mouen a escala planetària, ha introduït un seguit de desajustos que, en fallar el sistema financer,

ha fet aflorar totes les seves contradiccions, i que en el nostre país s'ha trobat a més amb uns desequilibris i febleses estructurals que han fet extremadament vulnerable aquest model de creixement i que han contribuït a agreujar els efectes negatius de la crisi.

Al llarg del 2008 i durant tot el 2009 hem assistit a un important deteriorament de l'activitat econòmica. Pel que fa a la despesa, es constata la moderació del consum final, atès l'amortiment del consum de les llars. El desfavorable comportament del consum privat i el deteriorament de l'activitat general, i la considerable restricció del crèdit financer, han incidit negativament en les expectatives empresarials i han provocat la caiguda de la inversió. El declivi de l'activitat econòmica ha provocat un ràpid impacte negatiu en el mercat de treball, amb una creixent destrucció d'ocupació que ha afectat de forma intensa la construcció residencial i que s'ha traslladat a d'altres sectors d'activitat relacionats amb ella.

Avui, però, la destrucció d'ocupació està afectant tots els sectors d'activitat. La taxa de variació anual del producte interior brut mostra una tendència decreixent des de l'any 2007, i en el 2009 es converteix ja en una forta caiguda de l'activitat: aquesta caiguda de menys 4,1 per cent del producte interior brut, una reducció superior a Catalunya que la que ha estat a Espanya, que ha estat del 3,6 negatiu, i que iguala –el nostre– la mitjana europea. Tots els sectors productius es veuen afectats per la pèrdua d'activitat, però sobretot la indústria, que pateix una caiguda superior ja a la de la construcció, que és el segon sector –el de la construcció– amb pitjors resultats.

Ahir vàrem conèixer les dades de l'atur registrat a Catalunya, que ens deixa una xifra de 597.287 persones registrades com a aturades a les oficines del Servei d'Ocupació de Catalunya, un increment interanual –amb relació a l'any passat, doncs– del 24,6 per cent, 117.800 persones aturades més que fa un any. L'augment de l'atur català se situa sis punts per sobre de la xifra estatal. El sector que incrementa més l'atur és la construcció, amb un increment interanual del 46 per cent, seguit dels serveis, amb un increment interanual del 23,4 per cent. I és Lleida on hi ha un increment major de les xifres d'atur, amb un increment interanual del 27,7 per cent, xifres similars a les que tenen les altres demarcacions territorials.

Aquestes dades, doncs, són prou preocupants, i evidencien la important destrucció d'activitat productiva instal·lada al nostre país, que pot estar canviant una estructura econòmica en què el pes del sector industrial era important i disposava d'un teixit productiu molt esmicolat en petites i petitíssimes empreses, i poques empreses grans –la majoria de les quals, a més, tenien seu social o tenen seu social fora de Catalunya–, i amb un important pes –també de la nostra economia– exportador, tant a la Unió Europea com a Espanya.

Les dades d'ocupació ens mostren una important disminució del nombre de persones ocupades, i ha afectat més els homes que les dones, i amb major intensitat les franges de setze a vint-i-quatre anys, amb una taxa d'atur mitjana l'any 2009 –segons dades de l'EPA, en aquest cas– del 16,2 per cent –o del 17 per cent si aga-

féssim el quart trimestre del 2009–, el doble que a la Unió Europea. I aquesta és una dada preocupant, que les xifres d'atur a Catalunya doblin ja les de la Unió Europea.

L'any 2009 hi ha hagut un important descens de la contractació. S'han realitzat un 17,6 per cent de contractes menys que el 2008, amb una caiguda superior de la contractació indefinida, que cau un 33,6 per cent, mentre que la temporal cau només un 14,3 per cent. La taxa de temporalitat disminueix en més de tres punts respecte al 2008, una tendència que ja es va iniciar el 2007 i que evidencia que bona part de la destrucció d'ocupació al nostre país s'ha produït per la via de la temporalitat. La disminució de la temporalitat es dona en el sector privat, mentre que en el sector públic la temporalitat augmenta.

Quan analitzem també de forma més desagregada les dades de l'atur, veiem com el percentatge de persones aturades de llarga durada ha augmentat un 11,1 per cent en un any i ha passat de ser el 15,7 per cent a representar el 26,8 per cent dels aturats. O també veiem que el nivell d'estudis té relació inversa a l'atur: les persones amb estudis superiors tenen una taxa d'atur del 7 per cent, mentre que les persones amb estudis primaris, o analfabets, tenen unes taxes del 25,6 per cent. Per tant, aquí tenim també problemes concrets: atur de llarga durada que està creixent, persones amb baixos nivells..., d'atur, que són les més castigades per aquestes taxes de destrucció d'ocupació. I la taxa de cobertura de persones aturades és del 86 per cent. Pot ser una taxa de cobertura, pel que fa a la prestació, important, però també ens indica que hi ha més de cent mil persones aturades que no disposen de cap prestació.

Els majors increments interanuals de l'atur es concentren a les comarques situades en l'eix que va des dels Pirineus –la Cerdanya, Pallars, Vall d'Aran, l'Alta Ribagorça– a les comarques de ponent –la Noguera i el Segrià, fins al Montsià. En aquestes zones el sector de la construcció havia assumit un paper important en la fase d'expansió impulsada per la «vivenda» residencial i, en fallar, doncs, això ha provocat que siguin les comarques, en aquests moments, més castigades per l'atur, mentre les comarques amb creixements d'atur registrat que són elevats... –però no són tan preocupants com els anteriors...–, però preocupants, perquè són elevats–, estaria format per les comarques centrals de l'Anoia, el Bages i Osona, i també el Vallès Oriental i l'Alt Penedès, unes comarques amb una estructura productiva més diversificada..., i hi tenen una aportació més destacada de la indústria i dels serveis sobre el total de l'atur generat. Les comarques costaneres del Camp de Tarragona, Girona i l'àmbit metropolità registren increments interanuals per sota de la mitjana del conjunt de Catalunya. Per nosaltres, és important analitzar també el mapa de l'atur real de les comarques de Catalunya per veure que hi han comarques que corren un greu perill de desertització industrial, d'activitat, d'ocupació, i que hauran de tenir, doncs, unes actuacions determinades.

Però més enllà de les dades, que segur que vostès ja coneixen a bastament, el que els vull expressar és que aquestes denoten un panorama preocupant, que obliga a actuar per part dels poders públics d'una manera deci-

didada. Cal, però, encertar el diagnòstic a l'hora d'establir les línies d'actuació i definir les mesures a prendre. Des del nostre punt de vista, reiterem que bona part dels problemes que expliquen el punt on ens trobem estan en el tipus de composició sectorial de l'ocupació, en la mida de les empreses i la seva posició perifèrica, en la baixa intensitat tecnològica mitjana, en el baix nivell formatiu inicial i ocupacional, en els ajustos en l'ocupació –i no en la flexibilitat organitzativa de les empreses–, en la baixa productivitat però elevats beneficis que han tingut també moltes empreses en aquests últims períodes de temps.

Des de Comissions Obreres creiem que a l'hora d'entomar les actuacions és important fer-ho en el marc de la concertació social, com fem aquí a Catalunya des de l'any 2005, en què vàrem signar l'acord estratègic, o altres acords que hem realitzat aquests darrers mesos, tant a nivell general com també en el marc de l'empresa, on s'ha d'establir la resposta en termes de flexibilitat interna pactada, que eviti la destrucció d'activitat i d'ocupació com a única via d'ajust als canvis del mercat.

Si bé l'acord estratègic era una resposta d'horitzó llarg que volia superar les febleses estructurals de la nostra economia a partir d'un diagnòstic compartit, i que encara té validesa, l'explosió de la crisi a nivell global fa necessari dur a terme mesures més conjunturals d'efecte a curt termini, que s'emmarquin en l'horitzó estratègic, però que tinguin efecte més immediat, en termes d'evitar la sangonera de destrucció d'activitat i ocupació i impulsin la recuperació i dinamització econòmica. En aquest sentit, les trenta mesures pactades el desembre passat van ser un primer pas, que s'hauria de complementar amb mesures de major contingut i d'efecte a curt termini. És per això que estem proposant un seguit d'actuacions en el marc del seguiment de l'acord estratègic i que les oferirem també en el marc de la cimera que el Parlament de Catalunya va aprovar el passat Ple, si no ho recordo malament.

Conscients que la demanda ha caigut –tant la interna com l'externa–, que el crèdit és de difícil accés i hi ha manca de circulació per fer front als pagaments o per realitzar noves inversions; conscients que la manca d'inversió privada s'ha de substituir per la intervenció pública que estiri de la demanda i ajudi de forma selectiva els sectors amb alt component d'ocupació i viables a futur, proposem –conscients d'aquestes qüestions– un seguit d'actuacions amb diferents línies de treball, unes que es poden abordar des de les competències pròpies del Govern de Catalunya i d'altres que haurem de situar de forma unitària en el marc d'aquesta cimera, per aportar-les en els debats que en l'àmbit estatal s'estan abordant.

Hi han un conjunt de mesures, que són les que ara us comentaré, que són les que nosaltres proposarem –i que les proposarem de manera conjunta amb la UGT, en aquest cas– en la propera cimera aquesta que es vol..., que es planteja amb relació a la demanda del Parlament de Catalunya, no? Mesures per un cantó, en primer lloc –en sis blocs, les estructurarem–, per reactivar l'economia i evitar el tancament d'empreses –aquí, seria un conjunt de mesures que haurien d'anar des d'un pla per a la rehabilitació i l'habitatge i l'eficiència energètica

de les «vivendes», amb ajuts i desgravacions fiscals–; un pacte per a la indústria a Catalunya, que actuï per a la reindustrialització i la transformació del nostre teixit productiu, per guanyar competitivitat; proposar, en aquest cas en l'àmbit estatal, a la Mesa del Diàleg Social estatal, l'acceleració de les mesures sobre els expedients de regulació d'ocupació –de reducció, el que hem vingut a anomenar «el mètode alemany»–, per evitar pèrdues d'ocupació i tancaments d'empresa facilitant d'alguna manera les reduccions de jornada, sense que això comporti costos agreujats ni per a l'empresa ni per als treballadors; plans de xoc integrals per als territoris amb més atur de la mitjana de Catalunya, i impulsar també plans de reactivació econòmica i per a l'ocupació en aquests territoris; crear ocupació pública de manera directa, en aquest sentit, desenvolupant la Llei d'atenció a la dependència, l'educació de zero a tres anys, personal sanitari i millora de la qualitat dels serveis socials; o mesures per promoure més ocupació, com podrien ser el control de les hores extres o la racionalització dels horaris de treball. Aquest seria un conjunt de mesures per reactivar l'economia i evitar el tancament d'empreses.

Hi haurien mesures amb relació al finançament –un paquet de mesures relacionades amb el finançament de l'activitat econòmica de les empreses. Seria acordar amb les entitats financeres a Catalunya mesures per a la reactivació del crèdit; augmentar els recursos de l'Institut Català de Finances; proposar al Govern de l'Estat condicionar l'aprovació d'ajudes del FROB –del fons de reordenació bancària– per facilitar el finançament a les empreses –condicionar l'aprovació del FROB a facilitar aquest finançament de les empreses–; incloure clàusules socials en els contractes i licitacions públiques, i prioritzar les petites i mitjanes empreses i autònoms en els concursos; establir també mesures efectives per fer front a la morositat, i en especial als terminis de pagament de les administracions públiques.

Pel que faria a la protecció social, plantejem avançar la creació de la renda garantia de ciutadania a partir de la revisió de la renda mínima d'inserció; proposar al conjunt de l'Estat l'allargament dels ajuts per a les persones aturades sense ingressos fins que es comenci a crear de nou ocupació. I en el terreny de la protecció social, també ser capaços de manera unitària, des de Catalunya, de fer un discurs positiu amb relació al sistema públic de pensions i a la seva viabilitat futura, i, en aquest sentit, insistir que la garantia del futur del sistema no passa per retallades de despeses sinó per garantia d'ingressos. I, per tant, anem a mesures que reactivin l'economia, que recuperin l'ocupació i que facin una ocupació de qualitat i amb salaris dignes. I, en aquest sentit, plantejaríem situar un horitzó en què el salari mínim interprofessional, a nivell del conjunt de l'Estat, sigui del 60 per cent del salari mitjà –els establerts en els convenis–, amb un horitzó temporal curt, perquè això també li donaria més solidesa a la mateixa protecció social, perquè serien també més ingressos per al sistema públic de pensions.

Pel que faria a la fiscalitat, mesures de lluita contra el frau fiscal i l'economia submergida, i augmentar en aquest cas, per fer-ho possible, tant la inspecció tributària com la inspecció de treball; mesures relacionades amb l'har-

monització fiscal a nivell estatal –i, per tant, plantejaríem reorientar la reforma de l'IVA deixant el que hi ha en aquests moments i si de cas creant un IVA especial per a aquells béns de luxe, per a aquells béns que tinguin menys elasticitat en la situació econòmica, aquells que en una situació econòmica diferent mantenen d'alguna manera la seva demanda–; recuperar l'impost del patrimoni, harmonitzar l'impost de successions –mesures que evitin, en definitiva, el que seria el dúmping fiscal entre diferents comunitats–; reformar la tributació de les Sicav, de les societats d'inversió col·lectiva; equiparar la contribució de les rendes de capital i les rendes del treball. Mesures aquestes, d'harmonització fiscal, que implicarien fer un plantejament d'unitat en l'àmbit estatal per evitar aquest dúmping social i per garantir un horitzó que permetés aquest increment dels ingressos públics, una suficiència d'ingressos per fer les polítiques públiques necessàries per reactivar l'economia. En definitiva, proposades per a la recuperació d'una fiscalitat progressista.

Mesures, també –un paquet de mesures– relacionades amb la millora de l'ocupabilitat de les persones –mesures, per tant, amb relació a la formació professional. Plantejaríem un pla extraordinari per als joves sense qualificació –per als joves amb baixos nivells de qualificació; per tant, un pla extraordinari de formació professional per a aquests joves que no tenen avui qualificació que els permeti una inserció laboral plena i de qualitat en el mercat de treball–; beques que facilitin la modalitat de la formació professional; millora de la formació en els centres de treball; agilitar la posada en marxa del programa d'acreditació de competències. Per tant, mesures amb relació a la formació professional.

Millora del Servei d'Ocupació de Catalunya que garanteixi que les oficines del SOC realitzin a totes les persones que tinguin més de..., o sis mesos a l'atur, que els puguin realitzar un diagnòstic i un itinerari personalitzat a la cerca de feina, i impulsar també programes de formació i treball públics.

I, per últim, un paquet de mesures relacionades amb la modernització de les administracions públiques. En aquest sentit, plantejaríem que es desenvolupés el que és l'estatut bàsic de l'empleat públic a Catalunya –per tant, que s'abordi la necessitat d'una llei de la funció pública de Catalunya; no una minillei, com sembla que es voldria plantejar, sinó una llei de la funció pública de Catalunya, negociada evidentment amb els interlocutors socials que correspon i que introdueixi mesures amb relació a la mobilitat, a la carrera professional, a l'avaluació, a la formació del personal al servei de les administracions públiques–; crear un òrgan de mediació i arbitratge per a les administracions públiques, que seria l'equivalent al TLC, al Tribunal Laboral de Catalunya per al sector públic, que ajudaria, o podria ajudar, a la desjudicialització d'alguns dels conflictes que a vegades es troben; regular els salaris màxims del sector públic i establir també un salari mínim al sector públic, en la línia del que plantejàvem abans, equivalent al 60 per cent del salari mitjà del sector; ampliar i millorar la qualitat dels serveis públics que donen cobertura als drets socials –i això voldrà dir també mesures relacionades amb les plantilles que permetin aquesta ampliació i millora

de la qualitat–, i facilitar també l'accés telemàtic a les diferents consultes i tràmits administratius.

Per tant, són un paquet de mesures, agrupades en aquests diferents..., en aquests sis paquets, que el que pretenen és situar elements de reactivació econòmica a partir de la intervenció directa de mesures concretes, que permetin generar major dinamisme econòmic, crear ocupació i crear les bases també per poder disposar dels recursos públics..., i al mateix temps se'l retroalimenta, en la mesura que hi hagi ocupació i..., que es creï ocupació i que es creï riquesa.

Per part meua, res més. I si de cas, després, en el debat, ja ho comentem.

El president

Gràcies, senyor Gallego. Ara és el torn dels grups parlamentaris. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. En primer lloc, també, agrair la presència avui aquí dels representants de Comissions Obreres. Ho dèiem abans... A més a més, amb la celeritat que els hem convocat, no?: en menys de quinze dies els ho hem sol·licitat i vostès, doncs, aquí els tenim. I, per tant, agrair-ho al senyor Joan Carles Gallego, a la senyora Dolors Llobet i també a la Cristina Faciabén. Per tant, doncs, reiterar..., la celeritat amb què vostès han pogut venir.

Bé. Ens citaven, doncs, el que és l'acord estratègic, un acord estratègic, com vostès saben –i acaben de dir-ho també–, que neix l'any 2005 amb voluntat, per part de Convergència i Unió, de ser-hi des del primer dia. Lamentablement, no és fins avui que ens hi podem incorporar, perquè ens va estar vedat. I, per tant, en aquest sentit nosaltres considerem que hem perdut l'oportunitat de tenir, no només el Govern i també els agents socials i econòmics..., per treballar en un àmbit del tot necessari, i més amb la crisi que ens ha vingut, sinó també el conjunt de formacions polítiques. Bé, a partir del dia 12 això canvia, i seria interessant que això hagués nascut d'una altra manera, perquè segurament també hauríem pogut fer-hi aportacions positives.

Escoltin, vostès ens citaven..., ens han fet una anàlisi exhaustiva de quina és la situació i també ens han fet un seguit de propostes interessants. Propostes interessants que marquen l'àmbit català, però també l'àmbit estatal. I vostès saben que nosaltres som de l'opinió que cal que hi hagin propostes a nivell de Catalunya, però també propostes des de Catalunya per al conjunt de l'Estat. I, per tant, en aquest sentit nosaltres també creiem que des de Catalunya hem de traslladar les nostres propostes al conjunt de l'Estat.

Coïncidim que cal reactivar l'economia catalana –que és evidentment necessari per crear ocupació, és bàsic– i que a més a més, si bé és cert que cal garantir, doncs, per una banda la protecció social –la gent que està a l'atur, ja sigui amb o sense prestacions en aquests moments, els autònoms, etcètera–, és evident que com menys persones hi posem, en aquest segon paquet, i

que per tant puguem posar en l'àmbit que puguin tenir feina, això serà millor per a tothom.

En aquest sentit, nosaltres els voldríem fer..., com que ens han fet una anàlisi exhaustiva, els voldríem demanar la concreció en alguns temes, a veure si ens poden aprofundir una mica més en uns temes en concret, no? En el tema de la morositat, per exemple. Nosaltres voldríem saber quin és el seu criteri sobre el tema de la morositat, si és important que aquesta morositat, doncs, la posem, per dir-ho d'alguna manera, en l'ordre del que seria europeu, no?, i per tant que el pagament de les administracions, i bàsicament del Govern de l'Estat i també de la Generalitat, es pugui traslladar en aquests trenta dies. Que això no ha de ser un cop d'efecte, o que no ha de ser una imatge, sinó que ha de ser una realitat. Nosaltres ho creiem necessari. I també el pagament entre privats, entre..., el que serien aquests seixanta dies. Si no, doncs, com tots sabem, el que passa és que..., obliga a l'endeutament de les empreses, amb la dificultat que hi ha ara, en aquests moments: en primer lloc, per la dificultat que passen les empreses, i en segon lloc, també, per la dificultat d'obtenir precisament aquest endeutament. Aquest seria un dels temes en què nosaltres voldríem demanar-los la seva opinió.

Han parlat també de l'Institut Català de Finances i de l'ICO, i nosaltres –vostès ho saben– hem presentat, al llarg d'aquesta legislatura, diferents iniciatives en les quals creiem que cal redimensionar l'Institut Català de Finances –i també l'ICO– i que en aquest sentit, doncs, cal ajudar que hi hagi una major liquiditat a les empreses. I que en aquest àmbit hi pot jugar un paper fonamental, hi insistim, tant l'Institut Català de Finances com l'ICO. I, per tant, seria bo que aquesta transformació o aquesta redimensió d'aquests pogués ser com abans millor, per donar resposta, hi insistim, a les necessitats en aquests moments de finançament, un finançament que està molt tancat per al sector privat.

Hi han altres temes que nosaltres..., vostès n'han fet menció, però que voldríem també, bé, parlar-ne amb més profunditat, no? Un és el tema de les mesures concretes en les polítiques industrials. Per una banda, les polítiques industrials en l'àmbit dels sectors..., dels diferents sectors en què segurament cal que hi hagi uns plans específics. Al sector, doncs, de l'automòbil, en aquests moments hi és, però suposo que són de l'opinió que cal mantenir-los i que, per tant, no podem abaixar la guàrdia en aquest sector. O el sector –abans en parlàvem, en l'anterior compareixença– del moble, per posar un cas. Segurament potser en podríem citar d'altres. Ens agradaria saber quina és la seva opinió.

Així com també, doncs, no només els plans industrials en l'àmbit estrictament de sectors, sinó també territorials. Ha citat les diferències importants que hi ha entre les diferents comarques, on ens trobem que hi han comarques on hi ha... (*veus de fons*) –sí, vostès ho han citat–, que hi ha aquesta diferència important entre unes i altres. I, per tant, la necessitat d'impulsar segurament aquests plans territorials. Plans territorials que en certa manera potser han estat impulsats, però una mica al marge del que han estat els agents socials i els agents econòmics, en el que ha estat l'acord firmat entre el

departament i l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya –en aquest sentit, doncs, deixant-los, hi insistim, a vostès una mica al marge. I, per tant, si, en aquest sentit, caldria donar més una resposta al que la mateixa Llei del SOC preveu, no?, que és fer una descentralització de les polítiques d'actuació en el territori tenint, lògicament, els diferents agents en compte.

Per altra banda, també en l'àmbit de l'IVA, vostès han citat, doncs, la necessitat de no pujar-lo –si no ho hem entès malament–, amb excepció d'alguns béns, vostès citaven, de luxe, que caldria concretar. Però que en la mesura que avui es proposa aquest seria també un àmbit que vostès –hi insisteixo, ens agradaria tenir la precisió–, doncs, veurien equivocats, podríem dir, o no correcte, que s'incrementés. Per dues coses, entenem bàsicament: segurament perquè això, per una banda, representa la disminució del poder adquisitiu de les persones –i per tant, en aquest sentit, també d'aquelles que passen moments més difícils, perquè es troben en atur, en una situació de dificultat–, i també perquè no ajuda al que és necessari i que haurien de fer aquests plans, aquestes polítiques industrials, no?, que és precisament aquesta reactivació de l'economia.

Per una altra banda, voldríem saber la seva valoració, doncs, de poder donar un major impuls al que ha estat en aquests moments una contractació, que es va impulsar l'any 97, que és la dels trenta-tres dies, podríem dir. Com veurien vostès que en uns moments com els actuals poguéssim fer un impuls precisament d'aquest tipus de contractació, per mirar de reduir al màxim la dualitat que tenim en el mercat laboral, i sobretot en l'àmbit dels joves, no?

Aquestes serien les nostres sollicituds, bàsicament. Saber, doncs, unes concrecions en l'àmbit de la morositat –com ho veuen, com ho perceben–; en l'àmbit de l'Institut Català de Finances i de l'ICO; l'àmbit de la reforma laboral –aquest àmbit, aquesta proposta en concret que li mencionem–; el tema de les polítiques industrials i de l'IVA –jo crec, aquí, que fa referència al que és l'estímul de l'activitat econòmica–, i, per una altra, que no li he citat fins ara, la necessitat de tenir una administració més eficient, més moderna. Nosaltres som de l'opinió que és necessari treballar en aquest àmbit. Quines mesures creuen que s'haurien de tirar endavant, i si creuen que en aquest sentit, doncs, cal també algun tipus d'actuació en concret. Aquestes serien les propostes; bé, més que les propostes, les sollicituds que per part del Grup de Convergència i Unió nosaltres els faríem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el temps del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel canvi. Diputada Capdevila, té vostè la paraula.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. També agraïm, doncs, la presència del senyor Joan Carles Gallego, el secretari de Comissions Obreres, la senyora Dolors Llobet, així

com la Cristina Faciabén, i també per la seva celeritat a venir a la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. I també aprofitar per agrair, així com ho hem fet també del senyor Álvarez i d'UGT, aquesta actitud propositiva i activa per treballar colze a colze amb els agents socials i econòmics, o amb la concertació, per aconseguir treballar per a la reactivació de l'economia del país. En aquest sentit, ho agraiem també especialment aquí, que estem acostumats que els diferents grups de l'oposició sempre el que busquen és trobar culpables. En tot cas, els agraiem aquesta voluntat d'acords per trobar solucions.

Bé. En aquest context ens ha fet una anàlisi de situació, una diagnosi, també tenint en compte les darreres dades d'atur que coneixíem ahir. Jo li voldria fer una pregunta que segurament li han fet, i sovint la fan els periodistes en els polítics, també. És: veu algun brot verd en aquest context, a partir de les darreres dades de situació?

Vostè, en la seva intervenció, també parlava que de les diferents propostes que vostès fan... –establir algun tipus de pla, doncs, de lluita contra el frau fiscal i l'economia submergida–, i, per tant, voldria aprofitar-ho també, en aquest context: com valoren, com veuen el recent traspàs de la Inspecció de Treball com un instrument, a les mans en aquest cas del Govern català, per treballar en aquesta línia o en aquest aspecte, especialment per la part dels drets laborals.

Per altra banda, també m'agradaria preguntar-li una qüestió que també hem fet al senyor Álvarez. És: quin creu que és el paper –o que és, ha estat, el paper i l'actitud– de les diferents administracions, els diferents nivells de l'Administració –local, autonòmica, estatal o europea–, així com el paper i l'actitud dels diferents agents socioeconòmics i/o, en aquest cas, també, polítics, tenint en compte que al darrer Ple del dimecres passat vam fer un debat, justament, monogràfic sobre la situació de la crisi. La proposta, una de les propostes que sorgia per part del president és de celebrar aquesta cimera que es produirà el dia 12.

Un altre element, també. Vostè ens feia una anàlisi, una diagnosi de les dades de l'atur. I hi ha un element que ens agradaria també que ens puntualitzés o ens afegís en la mesura que pugui i que sigui possible: és com aquest atur ha fet..., o ha tingut o està tenint un impacte en un col·lectiu de la immigració que ha anat venint al nostre país, també, produïda per una situació econòmica, i ara com aquesta situació econòmica l'està impactant. És un tema que ens preocupa. Al nostre grup parlamentari ens preocupa, però crec que com a societat també ens ha de preocupar, sobretot per algunes actituds que estan sorgint. I, per tant, també l'opinió sobre quines creuen que haurien de ser les millors vies per abordar-los. Segurament és un tema que no hi està específicament, directament lligat, però sí que és una conseqüència de la situació. En tot cas, també, sobretot, en un moment en què sentim paraules que diuen, no?, que «aquí potser no hi cabem tots». Bé. En tot cas, hi cabíem en el moment que l'economia era positiva, i ara resulta que no hi cabem.

Un altre element que li volia preguntar, i també vostè ha posat en relleu, no?: la importància d'un marc de concertació social, com un element necessari també per

generar confiança, per projectar confiança. El darrer, en aquest cas, acord, lligat a les trenta mesures –trenta compromisos per fer front a la crisi–, que vostès també van signar..., quins d'aquests elements, que són mesures d'acció immediata o de xoc, són aquells que valoren de forma rellevant, potser, en aquest sentit, des del nostre vessant també més social.

Per altra banda, en la numeració de línies que vostè ens comentava, parlava d'accions que creïn o que generin llocs de treball. I, en aquest sentit, potser, si ens podia apuntar quines accions més concretes... Jo, en tot cas, també..., si ens podia valorar aquelles endegades, de suport i de posada en marxa, o de suport a l'emprenedoria, que en aquests moments existeixen o que també hi ha en aquestes trenta mesures que comentàvem.

I, com a darrer terme, també, vostè comentava una de les línies de treball: mesures lligades a reactivar la indústria, no? I per tant, fer èmfasi en aquest perfil industrial que té Catalunya. I en aquest sentit, com creu..., o quines accions dintre d'aquestes mesures hi hauria d'haver o s'hi haurien d'incorporar per intentar treballar un element que ens està afectant de forma molt important, com és les deslocalitzacions. Per tant, quins elements s'hi haurien d'introduir per no permetre que, en aquest cas, en un futur, en futures ocasions..., o la globalització, ens impactin com ens han impactat en els darrers anys, lligats amb aquestes deslocalitzacions.

I aquestes serien les nostres preguntes. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat Bertran té la paraula.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé. Moltes gràcies, senyor Gallego, per la seva compareixença, i també a les persones que l'acompanyen del sindicat Comissions Obreres.

Bé. Des del nostre grup constatem –i estic segur que no és només que ho constatem des del nostre grup, sinó que és quelcom que està apareixent constantment als mitjans de comunicació– que els guanys de competitivitat que estan apareixent –de forma conjuntural, al nostre entendre– en l'economia catalana s'han produït gràcies a aquests acomiadaments massius que malauradament ha viscut la nostra economia. Avui han sortit les dades de l'atur: quasi 600.000 aturats en aquests moments, segons l'atur registrat –les dades de l'enquesta de població activa mostren un atur encara molt més superior–, i per tant d'alguna manera estaríem assistint a un miratge quant a aquest guany de competitivitat, en la mesura que no es fonamenta en la innovació tecnològica i organitzativa, aquest guany de competitivitat..., que és el que ha apuntalat una economia tan competitiva com l'alemanya o com inclús la francesa, en aquests darrers anys.

I la nostra pregunta seria com valora això, quina anàlisi fan, des del seu sindicat i quines serien les propostes estructurals, de cara a poder apuntalar una economia sostenible des del punt de vista de la competitivitat i

dels salaris. És evident que si no hi ha aquests guanys de productivitat i competitivitat, el debat sobre el decrement de salaris, sobre rebaixar els salaris, serà un debat persistent en la nostra societat, en la nostra economia, i fins i tot la destrucció de l'ocupació encara continuarà. Tot i que no pot ser de forma indefinida, evidentment –al final algú ha de treballar per produir béns i serveis–, però sí que continuarà els propers mesos, no?

Una segona qüestió que ens preocupa és tot el referent al mercat de l'habitatge, i com encara hi ha una bossa de més de 200.000 habitatges, en el cas català –més d'un milió d'habitatges, es parla fins i tot d'un milió i mig d'habitatges desocupats a l'Estat espanyol–, que estan a la venda, i fins a quin punt el preu de l'habitatge no ha disminuït tot el que ha disminuït en d'altres països que han patit una crisi immobiliària semblant, com pugui ser Irlanda o els Estats Units, no? Crec que hi ha una causa clara, que és la retenció, el bloqueig a l'hora de posar a disposició del mercat un gran nombre d'habitatges per part del mateix sistema financer, que evidentment no vol que es desajustin els seus balanços, i això està provocant un allargament, un prolongament de la crisi immobiliària i, per extensió, de la crisi econòmica general. A sobre, les situacions socials que això genera, com és la impossibilitat dels joves d'accedir a un habitatge a un preu assequible.

En aquest sentit, creiem que no es fa prou èmfasi en aquesta situació. Això porta a un finançament per part del sector bancari d'aquestes grans constructores –un refinançament, millor dit; no un finançament, un refinançament–, cosa que sostrau recursos financers en el sector productiu. Com podem obligar –com podem obligar–, per tant, tot aquest sector financer, a dues coses: primer, a treure al mercat tot aquest habitatge...? Potser seria el moment de plantejar la creació d'un gran parc públic d'habitatge, com per exemple és el cas d'Holanda, on l'estat i les administracions locals disposen d'un parc molt important d'habitatge públic, que després poden posar a lloguer, o a una cessió per a uns determinats anys, a collectius socials en crisi. I, per tant, bé, des del seu sindicat quina anàlisi fan d'aquesta situació.

I, ja, per últim, s'ha estat parlant sobre la creació d'un sistema financer públic. Des de l'Estat han aparegut algunes propostes. Nosaltres no som gens optimistes que això, si parteix per part de l'Estat espanyol, pugui realment ser útil per a tot el sistema productiu català. Ja hem vist, quan l'Estat espanyol ha entregat recursos públics a la banca, què és el que ha succeït, i és que s'han evaporat. Probablement han anat a pagar uns préstecs que el sector financer internacional havia donat al sector financer espanyol, però no han anat a allò per al que ens deien que servirien aquests recursos públics, que és a la petita i mitjana empresa i als particulars. I la nostra reflexió és si no hauríem d'abordar la creació d'un sistema financer públic català. És a dir, que la Generalitat de Catalunya agafés el bou per les banyes i comencés a pensar en l'establiment d'un sector financer públic català, més enllà de l'Institut Català de Finances, eh? –més enllà de l'Institut Català de Finances.

I ja acabaré parlant d'una qüestió estructural, que abans també hi he fet referència quan ha comparegut el senyor

Josep Maria Álvarez, no? I és, d'alguna manera, la sensació que almenys tenim des d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'un menyspreu de l'Estat espanyol i del Govern espanyol cap a un sector productiu, industrial, que pretén ser tecnològic, que pretén tenir capacitat exportadora. I com hi ha hagut realment un maltractament, si ho comparem per exemple amb les ajudes que hi ha hagut en el sector financer, molt poderós a la capital de l'estat –BBVA, Banc de Santander i altres bancs que estan enormement internacionalitzats–, amb com es protegeix la gran multinacional espanyola –Telefónica, Endesa, Repsol– fins i tot amb tractats internacionals –quan s'aborden les relacions amb Sud-amèrica, sovint aquests tractats internacionals inclouen la protecció a aquests interessos de les multinacionals–, i en definitiva amb tot un sector públic, estatal, amb molta presència a la capital de l'estat.

Tot això sovint ens porta a una situació que es veu des de la llunyania, no?... aquests expedients de regulació de l'ocupació, aquesta destrucció del teixit productiu català. Per tant, des del nostre punt de vista, aquí ha d'haver-hi una mesura estructural. És a dir, hem de començar a abordar la situació política de la relació entre Catalunya i l'Estat espanyol, i també, evidentment, entendre que només des del poder polític, des de les polítiques de proximitat, es podrà fer front a una crisi industrial que té una característica catalana que és indefugible. És a dir, no podem obviar que allò que passa a Catalunya no està passant en aquests moments, per exemple, a la capital de l'Estat. Sí que està passant en altres zones de l'Estat, òbviament, amb tradició industrial, però tenim aquesta sensació d'una llunyania respecte a l'atenció que necessiten els nostres interessos.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular, el diputat Millo té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular català, donar la benvinguda i agrair la presència de Comissions Obres de Catalunya avui en aquesta sessió de la Comissió de Treball. És, per a nosaltres, un plaer poder debatre amb vostès, i concretament, doncs, amb el seu màxim dirigent, el senyor Gallego, i també agrair la presència de les persones..., membres de la direcció que l'acompanyen.

Jo voldria també, en la mateixa línia que hem fet abans, adreçar-los algunes qüestions molt concretes, per entrar, doncs, una miqueta més a fons en el coneixement dels plantejaments que vostès ens fan davant d'aquesta situació greu de crisi que patim, i sobretot pel que fa a les propostes per sortir-ne. I abans, però, també m'agradaria fer algun breu, brevíssim comentari, amb relació a l'exposició completíssima que vostè ha fet..., en la seva exposició, no?

En primer lloc, vull agrair-li que hagi situat l'inici de la recessió econòmica en la segona meitat del 2007, cosa

que en aquest Parlament ha sigut motiu de debat en més d'una ocasió. Perquè sempre s'ha dit que això no era així i que la recessió començava a partir de les eleccions generals del mes de març del 2008, que és quan es va reconèixer per part del Govern de la Generalitat que les coses no anaven bé, tot i que alguns grups ja advertíem des del 2007 que calia començar a prendre mesures per evitar que quan l'impacte de la crisi forta arribés, doncs, en fi, l'economia catalana no es trobés en una situació pitjor. Per tant, en fi, coincideixo en l'apreciació aquesta que vostè ha fet en la seva intervenció; crec que és de justícia dir-ho, no?

Quant a les causes, aquí jo faré com abans ha fet el secretari general d'UGT, que ha dit que alguns dels temes que plantejàvem eren motiu d'un debat més extens, i que per tant avui no teníem temps. Si entréssim en el debat de les causes possiblement trobaríem alguna discrepància, però en qualsevol cas crec que no és el tema d'avui, no? La situació és la que és. El que sí que és incontrovertible són les xifres. Les dades que vostè ens ha recordat aquestes sí que són certes, són objectives, són reals, i són les que donen una idea de la gravetat de la situació i de la crisi que patim.

I després vostè ens ha fet un plantejament de les propostes que aportaran, si no ho he entès malament, en la propera cimera del dia 12 de març, dividides en sis blocs, que en compartim... Compartim l'esquema, parcialment –bé, bastant, bastant–, pels temes que vostès plantegen. Evidentment, quan entrem en les mesures, doncs, aquí també hi ha alguns elements de, possiblement, més discrepància, però molts d'ells en què jo penso que coincidim, i això ho he de dir, perquè penso que és positiu. Vostè apunta com sis blocs: doncs, reactivar l'economia; evitar el tancament de les empreses; evidentment, el tema del finançament; la cohesió social; la fiscalitat... Aquí hi ha un aspecte que li vull preguntar a continuació, perquè vostè ha parlat de l'IVA. M'agradaria que ho concretés més.

Ha parlat de recuperar l'impost de patrimoni, que és una qüestió que en el seu moment va ser el Govern socialista, a nivell d'estat, que va decidir treure'l, i ha parlat d'harmonització de successions i donacions. No sé exactament a què es referia, quan deia «harmonitzar successions i donacions». Suposo que amb la resta de comunitats autònomes, però no sé si a l'alta o a la baixa. Perquè, és clar, n'hi ha algunes que ja l'han tret i altres que encara el tenen. No sé si l'harmonització va per dalt o per baix, no?

Millora de l'ocupabilitat de les persones: vostè ha parlat del Servei Públic d'Ocupació, de la seva millora. Per tant, entenc que aquí coincidim en l'anàlisi que no acaba de funcionar del tot bé. I després, quant a la modernització de l'Administració pública..., que aquí evidentment també ens hi trobaríem, tot i que nosaltres segurament insistiríem més en l'aprimament necessari d'aquesta Administració, que al nostre entendre és faraònica i excessiva, i possiblement aquí tampoc coincidiríem al cent per cent.

Però, en qualsevol cas, sí que hi han alguns elements..., que m'agradaria fer-li algunes preguntes, no? Concretament, vostè apunta a la importància de l'acord es-

tràtic. Senyor Gallego, nosaltres també creiem que l'acord estratègic és un instrument important. Però tenim una primera valoració del que va ser la primera part de l'acord estratègic, que és l'acord 2005-2007, que ens sembla que va ser poc reeixit, no? –va ser poc reeixit, l'èxit de la primera part. De fet, l'acord, quan es va firmar, inicialment era 2005-2007. Ho dic perquè és important recordar-ho, això. És a dir, si les mesures que s'havien de prendre en aquella època, 2005-2007, s'haguessin pres, i els deures el Govern els hagués fet, possiblement després en el 2008, ja quan la crisi entra amb la seva virulència, la situació hauria estat una altra. I el que m'agradaria saber és si vostès valoren que l'evolució de la segona part del pacte –de l'ampliació del pacte, més ben dit, que alguns fins i tot no l'han signat encara–, 2008-2011..., si la valoració que en fan és positiva, de com evoluciona la segona part, no?

Quant a les responsabilitats del que passa, jo sempre crec que són compartides. Aquí n'hi han alguns que tendeixen a dir que són només d'un costat, altres tendeixen a dir que són de l'altre, però crec que són compartides. Hi han responsabilitats del Govern, claríssimes; n'hi han que també ho poden ser de l'actitud, del paper dels agents econòmics i socials, i l'altra dels grups parlamentaris, òbviament, dels partits polítics, no? La meua pregunta concretament en aquest sentit és: vostè creu que hem fet bé la feina, tots plegats, durant aquests dos anys i mig que fa que dura la crisi? Govern, agents econòmics i socials i partits polítics: hem fet bé la feina durant aquests dos anys i mig? Ho dic perquè en el debat monogràfic que hem tingut la setmana passada el Govern ens ha dit que ells han fet les coses bé, que han fet el que havien de fer, que han pres les mesures que havien de prendre, i que a tot s'ha actuat correctament. Que en tot cas «la crisi la tenim perquè la tenim» –és com una mena d'actitud de resignació: «La tenim, està aquí», no?–, «hem fet les coses bé». I nosaltres creiem que no, que algunes coses s'haurien d'haver fet diferent.

I, de fet, la conclusió del debat només va ser, per una part, evidentment, l'aprovació de les propostes del tripartit, que són, doncs, més del mateix, i per una altra part dues iniciatives de Convergència i Unió i una nostra en el sentit d'aconseguir un acord amb les entitats financeres per tal de millorar el crèdit per a les petites i mitjanes empreses i els autònoms. Però, clar, aquesta conclusió –gran conclusió– del debat d'anar a una cimera...

Jo voldria fer-li una pregunta amb relació a aquesta cimera. Vostès plantejaren les seves propostes, nosaltres plantejarem les nostres, etcètera. De fet, la cimera aquesta hauria de servir per fer balanç de l'acord, més que per fer un nou acord, no? Perquè no toca, fer un nou acord, ara. La meua pregunta: vostès esperen d'aquesta cimera, realment, una rectificació del Govern per tal que emprengui un camí diferent en l'àrea, en la matèria, en l'àmbit de la política econòmica, per redreçar la situació i treure Catalunya de la crisi? O, al contrari, consideren que de fet el que s'ha de fer és continuar amb la mateixa política que hem portat fins ara? Crec que és una pregunta que possiblement és massa futurible, però ens agradaria saber una mica la seva opinió quant a l'actitud davant d'aquesta cimera.

I, dit això, reiterar dues preguntes que he fet abans, que possiblement, doncs, no siguin fàcils de contestar. Ara, és: vostès consideren que el servei públic d'ocupació de Catalunya és eficient? I amb relació a l'IVA, concretament: si jo no ho he entès malament, i li agrairia que m'ho confirmés, vostès també m'ha semblat entendre que tampoc estaven d'acord amb l'increment de dos punts de l'IVA anunciat pel Govern de l'Estat espanyol. Jo, en fi, en el debat monogràfic vaig apostar..., i vaig demanar al president Montilla que liderés un acord de totes les forces catalanes –o sigui, un acord català– davant de l'Estat espanyol per tal d'impedir i fer frenar aquesta pujada de l'IVA, que farà disminuir la capacitat adquisitiva de tots els ciutadans i per tant frenarà el consum. No he sentit encara cap partit polític a Catalunya que digui el contrari. I, a més a més, acabo de sentir els agents econòmics i socials, que tampoc diuen el contrari. Per tant, això em fa pensar que hi ha una certa esperança que aquesta, diguéssim, proposta catalana podria ser-hi, en aquest sentit, no? Perquè em sembla que podríem estar-hi tots d'acord, tot i que per aquí se m'ha dit abans que la via catalana no serà, sinó que serà una via de dretes o d'esquerres la que ens tregui de la crisi. Però, bé, en qualsevol cas jo continuo defensant aquesta possible via catalana, almenys en aquells aspectes que poguéssim estar-hi d'acord. M'agradaria saber, en aquest punt concretament, la seva opinió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Diputada Massana, en nom d'Iniciativa, té vostè la paraula.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Gràcies també per acompanyar-nos, senyor Gallego, senyora Llobet, senyora Faciabén, i gràcies també per la seva exposició clara i ràpida, per aprofitar, suposo, el temps, i així, doncs, podrem fer més preguntes.

Bé. Jo..., dir que aquest diagnòstic que ens ha situat en el perquè de la crisi, que vostè ja ha volgut superar de forma ràpida..., però jo crec que contundentment ha expressat, més enllà de les típiques explicacions que la crisi mundial i la crisi pròpia o local..., la importància que ha tingut aquesta manca de regulació. I jo crec que vostè ho ha expressat molt gràficament: sense regles, sense protecció, és a dir, sense xarxa; tot aquest entramat d'externalització de riscos, podríem dir d'alguna manera, doncs, que ens ha portat a la situació que estem.

Però bé, amb això vostè ja proposa..., ha anat directe a l'anàlisi de les dades de l'atur, que crec que en un dia especial com avui, que ja que les hem obtingut també recentment... I, més enllà de la importància de com ens afecten, amb comparatives europees i amb comparatives espanyoles, jo vull posar en rellevància el que vostè ha fet avui, d'expressar-ho de manera important per al país, que és aquesta expressió comarcal d'aquesta crisi, i a més a més sobre quins sectors ha afectat. Per tant, aquest mapa... –que vostè n'ha dit mapa real–, i que vostès han fet, a més a més, moltes propostes en

aquest sentit i moltes manifestacions en els mateixos territoris, per reivindicar la situació d'aquests territoris. Jo els ho vull agrair, i crec que en aquest sentit és una qüestió important.

I aquí aniria la meua primera pregunta, que és si aquests plans de dinamització que va començar a iniciar el Govern en alguns territoris, en un moment determinat molt deprimit, molt abans de parlar de crisi, si haurien d'ampliar-se a altres territoris o hauríem d'anar a una solució més enllà, que seria un pacte per a la indústria catalana o per a la reindustrialització, o posin-li el nom que vulguin, però un pacte, en concret, en aquest sentit. I aquesta seria la primera pregunta.

Després, ja passaria a dir: bé, ens ha posat sobre la taula aquest paquet per reactivar l'economia, aquestes sis fórmules per reactivar l'economia, que vénen, doncs, per superar la situació que tenim. Evidentment, dir-li que en compartim la majoria, si bé no totes. Aquí ens vindrien..., a formular altres preguntes que ens ha desencadenat l'explicació d'aquestes línies, que el senyor Millo ja ha anat relatant. Vostè ha expressat també que un dels problemes era la baixa formació, i paral·lelament proposa un pla extraordinari de la formació ocupacional. La pregunta seria: superant els acords que ja s'han signat amb relació a la formació professional, els acords que hi ha en els punts 16 i 17 dels trenta compromisos, i més enllà del que ja s'ha estat treballant, seria extraordinari..., en quin sentit? En dotació de...? Una mica si poguessin ampliar la informació en aquest sentit.

En un altre sentit, també, en el de reactivar l'economia en el conjunt d'empreses i també en l'ocupació pública, donar-los tot el nostre suport com a grup en la defensa d'allò públic que vostès, doncs, evidentment..., s'hi caracteritzen. Nosaltres també, en aquest sentit, volem recolzar-ho, perquè, hi insisteixo, hi ha com una desqualificació de tot allò que es digui públic; és a dir, també una desqualificació de tot allò que és col·lectiu. Nosaltres entenem que allò públic és allò que ens pertoca a tots i que, en aquest sentit, allò públic, si ha de palliar el que en castellà es diria *los desaguizados* dels privats, que si us plau no abandoni els que ho necessiten, no?, que són els ciutadans i les ciutadanes. Per tant, allò públic ha de tenir la màxima consistència i el màxim recorregut en aquests moments.

I, en aquest sentit, hem pres nota de la defensa també dels treballadors d'allò públic, que no oblidem que no són el que, de vegades, surt quan discutim: que si els càrrecs, que si..., no ho sé, altres figures. Podríem analitzar també consorcis i les seves gerències, que van en detriment, doncs, de treballadors de base; podríem anar a aquesta anàlisi, també, una mica més enllà, com a mesures correctores. Però diguem també que ocupació pública són els mestres, que ocupació pública són els metges i les metgesses. Per tant, en aquest sentit ens tindran al costat en la defensa d'allò públic com a mesura per promoure també l'ocupació, i l'ocupació de qualitat, i els serveis de qualitat a les persones.

En aquest sentit, la pregunta és: vostè diu: «S'està preparant una llei», que suposo que es referia a la Llei de mesures públiques d'ocupació, i vostè deia que preferien un altre model, que dedueixo que és la transla-

ció a Catalunya de l'estatut bàsic o *del empleo público* de Madrid. M'agradaria, doncs, que reforcés una mica aquest posicionament, que el puguem escoltar tots i tenir-lo en compte.

Hi ha un altre... Les altres mesures, de lluita contra el frau fiscal, de reorientar la reforma de l'IVA, que compartim –perquè vostè ha sigut clar, ha dit: «En les qüestions o en els valors o objectes de luxe»; per tant, seria compartible–, i totes les qüestions per evitar el dúmping fiscal. També, en aquest sentit, ja li han preguntat sobre el SOC; a mi m'interessa particularment.

I faria una pregunta, que és: com condicionar el FROB, aquest acord per a les mesures de redistribució de crèdit. Crec que aquí el diputat d'Esquerra Republicana ja li ho ha preguntat. Però en aquest marc de com resoldre aquestes qüestions, vostè ha proposat clàusules socials en els concursos. I el nostre grup, sempre que ho ha intentat, això, posar-ho inclús en lleis, com la de serveis socials o en d'altres, s'ha trobat amb l'impediment que es deia que això incomplia la lliure competència. Per tant, com ho podríem superar, i com podríem posar clàusules socials en els concursos d'una manera clara? Sé que el tercer sector, a més, ha estat treballant en aquestes qüestions, però com això es podria superar.

I com que la resta la compartim –tot el que vostè ha explicat sobre l'allargament dels ajuts, avançar cap a aquesta renda mínima, que a més està contemplada en el nostre Estatut, acabaria amb una qüestió final, que m'ha agradat molt. Vostè ha dit: «Un discurs positiu del sistema públic de pensions.» D'altra banda, m'ha semblat molt elegant, com sempre, la frase, no? Jo vull deduir que això vol dir que no s'utilitzi, doncs, el debat de pensions per espantar, per dir que a més a més això pot anar cap a un possible trencament de les finances de l'Estat si continuem mantenint-lo en els condicions actuals. I que el problema és un altre i que crec –vostè m'ho podrà dir, o no– que podem compartir que el que necessitem és més ocupació, una ocupació més estable, més de qualitat, que vagi garantint els fons cap a aquest sistema públic de pensions, i que en definitiva tots els costos de l'actual situació no vagin, com sempre, caient en el sac de les persones treballadores.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Senyor Gallego, és el seu torn.

El Sr. Joan Carles Gallego Herrera

Abans he estalviat dos minuts i mig.

El president

No exactament, abans ha fet vint zero tres.

El Sr. Joan Carles Gallego Herrera

No, disset...

El president

Divuit zero sis.

El Sr. Joan Carles Gallego Herrera

Ah, divuit zero sis.

El president

En tenia quinze, n'ha gastat tres zero sis.

El Sr. Joan Carles Gallego Herrera

No, m'havies dit vint... (*Rialles.*) Bé, jo contestaré algunes qüestions; de totes maneres, si després voleu complementar alguna qüestió... Se m'ha acabat l'abecedari; anava fent, a cada qüestió, tal..., però se m'ha acabat l'abecedari. Hi ha moltes qüestions, però intentaré anar ràpid amb algunes de les qüestions. Segur que me'n descuidaré alguna, no?

A veure, l'acord estratègic nosaltres l'entendem com un espai estable de concertació social, que ens va permetre posar d'acord en aquest cas empresaris, sindicats i Govern en el diagnòstic de quina era la situació econòmica de Catalunya, i quins eren els canvis, amb un horitzó estratègic de canvi de model productiu –o de patró de creixement, diguem-ne com vulguem– que situàvem l'any 2005, amb una situació econòmica radicalment diferent de la que tenim ara. Però entenem que el diagnòstic que fèiem el 2005 és el mateix diagnòstic que fem ara pel que fa a les febleses estructurals del nostre patró de creixement, i que per tant els horitzons estratègics que es marquen o les mesures que ens han de canviar aquest model de competitivitat –basat en ocupació de qualitat i en cohesió social, no només en competitivitat des del punt de vista de les infraestructures i tal, que també..., però també situava els temes d'ocupació de qualitat i cohesió social– continuen sent vàlids. El que passa és que era un acord estratègic, amb el que això vol dir: mesures a mitjà i llarg termini fetes el 2005. I entenem que estan ben fetes en el marc que estan fetes, que és en el marc de la concertació social –Govern, empresaris i sindicats. I, per tant, jo crec que això era el que és l'acord estratègic, i ara continua essent així.

Jo entenc que la reunió del dia 12, o la cimera a què estem tots convidats, no és per revisar l'acord estratègic ni per fer un nou acord estratègic, sinó que és que situats en el marc del que ens situa..., d'aquest horitzó de nou model productiu, de nou patró de creixement, com vulguem dir-ne, siguem capaços tots junts, de manera unitària... –com a país, entenc jo que es planteja: les forces parlamentàries, més les organitzacions empresarials, organitzacions sindicals i el Govern–, de ser capaços de fer un discurs unitari de com analitzem els problemes i de com entomem determinades mesures, determinades línies d'actuació. Que tinguin, jo crec, dos objectius: un, donar una miqueta d'ànims al personal, diguéssim, generar un clima de confiança social al voltant que som capaços d'abordar tots junts els problemes, i dos, evidentment, concretar coses concretes que tinguin efecte sobre la situació real de les persones, de l'economia, de la societat i tal. Per tant, jo crec que aquests són els dos objectius.

I el primer no és un objectiu gens ni «despreciable» ni menyspreable. Jo crec que és important que siguem capaços, des de Catalunya, de fer..., aquesta capacitat

de pacte, de pactar les forces polítiques amb les organitzacions empresarials, sindicals i el Govern. Perquè és un missatge que pot traslluir més enllà d'aquí i pot arribar també en l'àmbit estatal, i pot ajudar que es faci un pacte d'estat per a l'economia, per a l'ocupació i per a la cohesió social. Perquè bona part dels problemes que té la nostra economia, o sigui, les persones que viuen avui a Catalunya, els podem solucionar en el marc propi de l'autogovern de Catalunya, crec. Però altra part dels problemes no els podem resoldre només aquí, sinó que els haurem de resoldre amb polítiques estatals, polítiques europees, polítiques en un altre nivell. Per tant, si som capaços nosaltres de projectar que des de Catalunya volem abordar els problemes de manera conjunta, podem estar projectant també a altres àmbits –en aquest cas l'Estat, o fins i tot Europa– que cal marcs unitaris per situar respostes als problemes concrets.

Sobre el tema de la morositat..., també s'ha plantejat. I es plantejava què en pensem. Nosaltres entenem que és un problema, és un problema que tenen moltes empreses. És un doble problema, eh? Tenen un problema, que hi han administracions públiques que poden pagar més tard o més d'hora, però també en les relacions entre les empreses hi ha un problema de morositat important. I jo crec que possiblement és el més greu, el que tenen entre les empreses, que no el que tenen entre les administracions. Almenys a Catalunya és un problema, però no és un problema de la mateixa dimensió que hi pot haver en altres àmbits estatals o d'administracions locals o tal, eh? Però el que tenen entre les empreses sí que en alguns casos és greu. Grans empreses que a les petites empreses no els paguen, i les petites empreses, o els autònoms, ho acaben traslladant. La gran empresa li ho trasllada a la petita, la petita li ho trasllada a l'autònom, i aquí s'ha acabat el problema. Per tant, una regulació sobre el tema de la morositat a nosaltres ens sembla interessant, important, necessària també per a la vida de les empreses, tant la morositat Administració-empresa com entre les empreses. Per mi, el problema no és que siguin trenta, que siguin seixanta, que siguin els dies que siguin, sinó que hi hagi un marc regulador que d'alguna manera doni garanties a les empreses que cobraran en temps i forma els seus deutes.

Pel que faria al tema de l'Institut Català de Finances, o l'ICO, el paper de la banca pública, o com ho vulguem dir. A veure, per nosaltres és important que l'Institut Català de Finances jugui un paper de dinamització econòmica, i més enllà del que ha fet en aquest darrer període. No perquè sí, sinó perquè la banca privada no està jugant el paper que hauria de jugar de dinamització, de facilitar el crèdit i tal. Aquí haurem d'actuar en diferents nivells. Un, com condicionem que els ajuts que es posin a disposició de la banca privada –siguin les caixes en els processos de fusions, a través del FROB, o sigui la banca privada, els ajuts que se'ls pugui donar o posar a disposició–, com es condicionen aquests ajuts al fet que facilitin el crèdit a les empreses. Bé. Aquí potser s'hauran de situar des de limitacions en els tipus d'interès –potser–, o potser s'hauran de situar també algunes regles pel que fa a les fórmules retributives del personal directiu de les entitats. Poden haver-hi determinades coses que d'alguna manera donin un paper d'interven-

ció des dels poders públics en el paper que les entitats financeres han de jugar per facilitar el crèdit i tal.

Però, més enllà d'això, l'Institut Català de Finances o, a nivell estatal, el que seria l'Institut de Crèdit Oficial –l'ICO– poden en aquests moments en què la banca privada no hi juga un paper, jugar-hi un paper d'intermediació financera més directa i no, diguéssim, com fan ara, a través de la mateixa banca, que avalen el que la banca privada acaba fent. Doncs, potser haurà d'intervenir de manera directa en algunes operacions, evidentment garantint també la viabilitat d'aquestes operacions. Tampoc pot ser que ara traspassem tots els problemes a l'Institut Català de Finances i que hagi d'acabar amb pèrdues perquè no se li paguen els crèdits o els avals que pugui realitzar. Amb totes les garanties, però que jugui potser un paper de facilitar al màxim la circulació del diner.

Ha sortit el tema de la contractació pública, les clàusules socials... Nosaltres això vam situar-ho..., ho teníem ja situat en l'acord estratègic, ho hem situat també en les trenta mesures. Hi han coses a fer. Vull dir, a l'hora de fer la contractació pública no ha de ser el preu l'únic element a l'hora de determinar la concessió de l'obra o del servei o tal, sinó que poden haver-hi altres clàusules. Quines? Bé, posem-nos d'acord. Hi ha una comissió de contractació pública que pot establir aquelles clàusules més enllà del que és el preu, més enllà del que és la qualitat del producte, tenint en compte també la responsabilitat que l'empresa proveïdora ha de fer..., amb relació a les persones que hi treballen, a l'entorn d'on es desenvolupa, a determinades qüestions. Evidentment, haurem de fer-ho tenint en compte que hi ha la línia aquesta de la Llei de la competència, o de... Bé. Tinguem en compte això, però hi ha marge, entenem nosaltres, per situar en els plecs de condicions elements que tinguin a veure amb la responsabilitat social: amb la responsabilitat social amb els treballadors –tipus de treball, contractacions, sous, compliment dels convenis i tal–, però també, diguéssim, amb la responsabilitat amb el propi entorn, amb la sostenibilitat, tot això, que pugui tenir l'empresa. Per tant, entenem que aquí hi ha un marc a treballar. Ho podem situar en les trenta mesures; ara haurem de treballar-ho, com ho desenvolupem –possiblement hi hauran diferents nivells, en cada comissió–, com podem establir aquestes clàusules i tal.

Pel que faria al tema de les polítiques industrials, clar, aquí hi ha el tema dels plans Renove, és una qüestió; però no és només els plans Renove –que també, eh? Vull dir, els plans Renove d'automoció, doncs, fantàstic. Podem buscar plans Renove per a altres sectors que dinamitzin el consum i permetin mantenir l'activitat de determinats sectors de la producció. Però també, al mateix temps, ajudant-los a modernitzar-se, perquè, si no, també, donar determinats ajuts que no impliquin una modernització del sector a vegades tampoc ens porta a res, és *pan para hoy –diríem– pero hambre para mañana*. Com juguem, diguéssim, les dues coses, però més enllà... O el tema de la rehabilitació, lligat al tema del desenvolupament energètic, al mateix temps que estàs mantenint aquest sector de l'activitat de la construcció, estàs impulsant un nou sector que podria ser l'energètic...

Però més enllà del que serien els plans Renove o aquests estímuls específics a determinades activitats sectorials, hi haurien qüestions que també hauríem de posar en marxa. Els famosos observatoris sectorials, que ens permetin anticipar-nos als problemes que determinats sectors tenen, conèixer, poder establir mecanismes de formació, de qualificació, d'innovació; com ajudem també a establir plataformes de mancomunitat d'esforços entre diferents empreses per tenir més capacitat exportadora, o més capacitat de recerca, o més capacitat d'innovar en processos, en productes, en formes... Bé, hi han marcs de treball a fer. El que passa és que aquí vol dir que ha d'haver-hi un cert lideratge –en aquest cas des de l'àmbit competencial, que li correspon al Govern de Catalunya– de les polítiques industrials per posar d'acord empresaris i els sindicats, conjuntament amb el lideratge que ha d'exercir el Govern, per evitar aquestes qüestions, que són també en definitiva les que ens poden ajudar a mantenir l'activitat aquí, i daixò.

Però hi ha el tema que dèiem, per evitar les deslocalitzacions. Per evitar les deslocalitzacions, clar, evidentment aquí el que hem de fer és que els possibles ajuts que es donin per a l'aterratge de noves inversions aquí tinguin algun element de lligam que eviti que després sigui fàcil desmuntar-les. Malauradament, durant molts anys s'havien donat ajuts a determinades activitats que havien aterrat en el nostre país però no tenien cap element que les lligués a aquesta activitat, i després ha estat molt fàcil desmuntar la inversió realitzada, quedar-te amb l'ajut i marxar. Això és el que hem de condicionar en el futur. Els ajuts que es puguin donar han de quedar condicionats que la inversió que aterra gràcies a un ajut públic, doncs, quedi arrelada aquí i que li costi més desmuntar-la que..., no sé què.

Hi ha el tema de la fiscalitat. A veure, en el tema de la fiscalitat, hi han dues coses, aquí. Hi ha el tema de l'IVA. Nosaltres, en termes generals, no seríem partidaris de la pujada de l'IVA. Té un efecte recaptatori clar, està bé, però en termes generals pot tenir algun problema de pressió a la baixa del consum, pot tenir alguns problemes. Nosaltres el que plantejem és que a l'hora de parlar de l'IVA..., hi han tres trams, de l'IVA. Hem de parlar potser de tot. Però sí que nosaltres entenem que pot haver-hi un IVA que pot pujar en determinats béns o serveis que tenen..., que són molt poc elàstics amb relació, diguéssim, a la situació econòmica. I dèiem els béns de luxe. Bé, hem de veure, aquests famosos articles que són de 399 a 999 euros, quin element de variació pot tenir que li apugis l'IVA o no li apugis l'IVA. Potser en aquests no tenen cap efecte negatiu, perquè són productes que estan competint ja avui amb productes que es venen exactament al mateix preu a França, a Alemanya o a altres llocs on l'IVA ja és més elevat que el que tenim aquí. Doncs, segur que hi ha una franja on l'IVA pot pujar sense que tingui efectes negatius. Estudiem-ho. Amb caràcter general no ens agrada una pujada de l'IVA –amb caràcter general–, però sí que entenem que hi han determinats béns que podrien tenir un tipus de tributació específica. Vol dir que hem de també ajustar-lo als objectius que vulguem.

Però també en el tema de la fiscalitat hi situem el tema de l'harmonització fiscal, lligada a evitar el dúmping

fiscal. Clar, el dúmping fiscal vol dir que nosaltres en aquests moments tenim determinats impostos totalment cedits, en aquest cas a Catalunya. Vull dir, l'impost de successions és un impost que tot el que es recapta... Bé, «es recapta», ara ja es recapta poc, no?, diguéssim. Però tot el que es recapta es queda a Catalunya. Però la normativa no la fem aquí. O sigui, la normativa bàsica, l'existència o no de l'impost, està en un altre lloc. Però, clar, hi ha coses que es poden fer per evitar el dúmping social sense condicionar que la recaptació es quedi aquí. Per exemple, si una persona se'n va a viure –bé, malauradament– a una altra comunitat autònoma, pagarà l'impost de successions a l'altra comunitat autònoma. Però potser ha de fer deu anys que viu a l'altra comunitat autònoma, o quinze, o vint, o vint-i-cinc. Bé. Doncs, això potser és un element que, sense qüestionar la nostra capacitat de quedar-nos en aquest cas amb l'impost de successions que ens pertoqui, evita aquest dúmping social que pot fer que una persona que ha guanyat, o ha generat, aquesta capacitat de riquesa a Catalunya, simplement perquè s'ha empadronat un any, dos anys abans, acabi o tributant o no tributant fora de Catalunya. Bé, doncs busquem aquests elements d'evitar el dúmping social, en aquest cas a nivell de l'Estat. També, evidentment, s'haurien de buscar en l'àmbit europeu, però possiblement ens és més fàcil en aquests moments situar alguns elements per evitar el dúmping social en l'àmbit estatal.

Però, més enllà d'aquest exemple de successions, sí que hi han qüestions que les haurem de plantejar i que hauríem de ser capaços també des de Catalunya de plantejar-les. Vull dir, si volem fer polítiques públiques que actuïn sobre les persones, sobre la cohesió, sobre la reactivació econòmica, caldran ingressos públics necessaris, o suficients. Si calen ingressos públics suficients, haurem de buscar la manera de recaptar aquests ingressos públics. Potser sí que hem de fer propostes, per situar-les en l'àmbit on es poden prendre aquestes decisions, que alguns impostos es puguin tocar. Situàvem el de patrimoni, parlava del Sicav, parlava de tendir a equiparar o a ajudar la imposició sobre les rendes del capital i les rendes del treball. Bé. Podem abordar quina fiscalitat més progressiva fem en el nostre país.

Hi havia el tema dels contractes de trenta-tres dies. Se m'ha preguntat si això ajudaria a reduir la dualitat. Nosaltres entenem que no és un problema, en aquests moments, el cost indemnitzatori –el problema que té el nostre mercat de treball. El nostre mercat de treball, avui, si no contracta no és perquè la indemnització sigui cara o barata, perquè el contracte sigui d'un tipus o sigui d'un altre. Vull dir, si el nostre mercat de treball avui no contracta és perquè no hi ha activitat econòmica que generi la necessitat de contractar. Podríem tenir contractes de qualsevol tipus, sense indemnització o sense res, gairebé sense drets, i no contractaríem perquè no hi ha feina. Aquest és el problema.

Per tant, diguéssim, per a nosaltres no és el problema, de situar reformes en els tipus de contractes, en les indemnitzacions. Els problemes estarien, diguéssim, en uns altres nivells. Nosaltres, quan parlem de la necessària reforma del mercat de treball, estem plantejant de veure com som capaços d'introduir tot un seguit de

mecanismes, d'elements, d'instruments que permetin que els empresaris i sindicats puguin abordar una situació diferent –possiblement amb més drets d'informació, amb més drets de participació–, puguin abordar quins són els problemes concrets que té una empresa quan li canvia l'entorn..., i poder adequar la jornada, l'organització del treball, fins i tot el salari, si és necessari, en aquests canvis que es produeixen en l'entorn. Això és el que permetria mantenir l'activitat, l'ocupació, i no que l'única sortida que tinguin quan hi ha un problema és el tancament o el cessament de l'activitat. I d'això se'n diu: «flexibilitat pactada». Però «flexibilitat pactada» voldrà dir tenir més drets d'informació i més drets de participació, i que determinades matèries es puguin regular en el marc de la negociació col·lectiva, a l'empresa, en el sector i tal. Això tindria molts més efectes que no parlar d'uns o altres tipus de contracte, perquè avui, precisament, el problema que tenim és mantenir l'activitat i no una altra qüestió, no?

Hi havia el tema del sistema de pensions, aquí situat. El sistema de pensions, per nosaltres..., és que avui s'està parlant excessivament que l'única variable per abordar el futur del sistema de pensions és la demografia, i nosaltres entenem que quan parlem del sistema de pensions la variable única no és la demografia. És una variable a tenir en compte –és cert que hi haurà més envelliment–, però hi han altres variables a tenir en compte: el mercat de treball –el mercat de treball des del punt de vista de la quantitat i de la qualitat d'ocupació. Si hi ha més quantitat d'ocupació i aquesta quantitat d'ocupació és de major qualitat des del punt de vista de l'estabilitat i del salari digne, evidentment el sistema de pensions funcionarà molt millor que si hi ha menys quantitat de treball i aquest, de qualitat, és molt dolent, i amb salaris baixos i tal. Per tant, si abordem els problemes del mercat de treball, de la recuperació econòmica, de la creació d'ocupació i de qualitat, possiblement estarem abordant més i millor el futur del sistema de pensions que no si només posem com a única variable la demografia.

Administració pública més eficient, més moderna... Hi estem d'acord. Per això nosaltres plantejàvem aquí abordar una llei de la funció pública de Catalunya, entre altres coses perquè també ho diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya. L'Estatut d'autonomia de Catalunya ens mandata que tinguem una funció pública de Catalunya, que el sector públic català –entès no només com l'Administració de la Generalitat, sinó l'Administració de la Generalitat, les administracions locals, totes les administracions catalanes– disposi del seu marc regulador propi, de la nostra pròpia administració pública feta des de Catalunya. I aquí podem parlar de coses que modernitzin realment la funció pública: carrera professional, mobilitat dels empleats i les empleades públiques... Bé, podem parlar dels càrrecs directius –com s'hi accedeix, com no s'hi accedeix–, podem parlar de formació, podem parlar de moltes qüestions que han de tenir efectes sobre la millora de la funció pública, del funcionament de les administracions públiques i tal.

En el tema de la formació professional i el pla extraordinari dels joves sense qualificació, hi plantejàvem si això anava més enllà dels acords que hem signat quan

parlem dels temes d'FP. No, nosaltres entenem que els acords que hem signat últims han situat elements..., més d'instruments per intervenir-hi. És en aquests marcs, la comissió de la formació professional, la xarxa de formació professional o dels centres integrals... Bé. És ara, amb aquest marc que tenim ja d'intervenció... –de govern consensuat o concertat, empresaris, sindicats i Govern–, tenim ja un marc per concertar les polítiques, per governar les polítiques d'FP, que ara hem de situar polítiques concretes que tinguin efectes concrets sobre les persones.

En el cas dels col·lectius dels joves sense qualificació, necessitaran uns itineraris específics de formació professional, que possiblement hauran de ser diferents de la formació professional inicial reglada per a aquells que ja tenen la seva carrera educativa o que la formació professional inicial la fan, diguéssim, des d'una carrera educativa més normalitzada. Però aquí tenim ja joves que han sortit del sistema educatiu, que n'han sortit sense qualificació... –sense qualificació d'estudis primaris o secundaris bàsics–, però que no tenen aquesta qualificació. Aquí haurem de fer potser plans específics que els ajudin a aquesta qualificació. Potser aquests plans igual hauran d'incorporar formació i treball. Bé, ho hem de veure, aquí. O ajuts específics, beques, beques a la mobilitat... Bé, ho haurem de veure. Però entenem que hi ha d'haver uns plans específics per a aquests col·lectius de joves sense qualificació, que poden ser..., suposo que no ho sabem: un 15 per cent, un 30 per cent... Pot ser un volum important de joves, que hauríem de veure com ho abordem, no?

Hi ha..., algú preguntava si veïem *brotos verdes*. A veure, *brotos verdes*, *brotos verdes*, no els veïem. El que sí que veïem és que hi ha una certa desaceleració en la caiguda, no? Vull dir, és que estem... Seguim amb dades negatives, però possiblement amb menys intensitat que les que teníem fa un trimestre o dos trimestres i tal. Però encara no intuïm que estiguem, diguéssim, en un moment de recuperació econòmica; ni aquí ni, malauradament, en el context internacional, eh? Alemanya, França tampoc sembla que estiguin acabant d'estirar. A nosaltres el que ens preocupa és que en aquesta situació, en què els *brotos verdes* ni es veuen... –evidentment, no estan consolidats, i tal–, el que no podem fer és treure els estímuls econòmics sobre l'economia. Precisament la inexistència d'aquests *brotos verdes*, precisament l'existència encara de dades negatives macroeconòmiques, fa que sigui necessari mantenir la intervenció pública en forma d'ajuts selectius, en forma de creació d'ocupació, en forma de dinamització, en forma d'intervenció, de posar recursos públics al servei d'estirar l'economia, perquè malauradament avui... L'estalvi privat està creixent molt, però l'estalvi privat aquest no circula econòmicament, perquè les entitats financeres el tenen «apalancat» pels seus propis problemes d'endeutament que tenen. Bé. Doncs, si això és així vol dir que si no hi ha estalvi privat que es converteixi en inversió privada, haurà d'haver-hi..., aquest estalvi privat s'haurà de convertir en diner públic, en recurs públic, per convertir-lo en inversió pública que generi ocupació, que generi activitat, que generi riquesa, que és el que en definitiva després ens permetrà poder pagar l'endeutament que es generarà i tal.

Som..., i valorem positivament el traspàs de la Inspecció de Treball. Nosaltres entenem que el traspàs de la Inspecció de Treball s'ha d'acabar de perfeccionar. Ha estat una primera fase de treball –cal acabar de construir algun dels instruments, sigui l'agència, sigui el consorci–, però aquest primer element per nosaltres ja és un element positiu: disposar del traspàs de la Inspecció de Treball a Catalunya. I aquest instrument l'hem d'utilitzar precisament per garantir, evidentment, la millora de les condicions de treball, la lluita contra el frau i tal, però també com un element per al tema de lluitar contra l'economia submergida.

A veure, ara em queda poc temps. A veure quines dues o tres cosetes us comento. Hi havia alguna qüestió amb relació al tema de la immigració. I en el tema de la immigració..., aquest sí que el volia comentar, perquè és un d'aquests temes que ens preocupa. Ens preocupa perquè el 23 per cent dels aturats avui són persones immigrades. Immigrades, que no immigrants, eh? Immigrades perquè jo crec que són persones que estan aquí per quedar-se. Alguns potser no, però la majoria són persones que estan aquí per quedar-se, i per tant són *immigrades*. Han vingut, ja. No són immigrants, no estan de pas i tal, i això val la pena que ho tinguem present. Vint-i-tres per cent dels aturats són persones immigrades. Molts d'aquests estan treballant en els serveis –hostaleria, altres serveis–, que estan perdent ocupació –per tant, pot ser que creixi en els propers temps–, i els hem d'equiparar també com a beneficiaris de prestacions, de protecció social, perquè són persones que tenen més dificultats de xarxes familiars, de xarxes socials i tal. Per tant, aquest és un primer element de la realitat.

Però nosaltres entenem que aquesta realitat, en un moment en què el treball és un bé escàs i en què les xarxes de protecció social i de serveis socials en general són febles –i el finançament dels ajuntaments per dotar aquests serveis socials..., tenen feble finançament–, és fàcil convertir això en un problema o en un conflicte, com hem vist últimament. Per tant, aquí cal tenir una enorme sensibilitat, primer, per tractar en positiu el fet de la immigració. Un discurs positiu per no airejar determinats conflictes; controlar els que es poden donar i no convertir-los, diguéssim, en un conflicte més enllà del que siguin. I, des d'aquest punt de vista, almenys nosaltres, com a organització social –Comissions Obreres–, estem compromesos amb dues iniciatives: una, la Plataforma per a la Convivència, conjuntament amb SOS Racisme i la Confavc, que hi volem fer actuacions de sensibilització, prevenció d'aquests possibles conflictes que es podrien generar en una situació com aquesta, i després també per introduir en les empreses, a través de la negociació col·lectiva, elements per a la gestió de la diversitat a l'empresa, no? I això, l'altre dia ho vam presentar, experiències que ja hem fet a quatre empreses de l'hostaleria, de la neteja, de serveis socials i de la construcció, on hem acordat –comitès d'empresa, sindicat i la mateixa empresa–, doncs, elements d'informació, de drets, informació i formació en l'ús de la llengua, protocols de convivència per actuar davant dels possibles conflictes, elements per organitzar la jornada i l'horari de treball en funció de la realitat existent, etcètera. (*Veus de fons.*)

I sí, i ho sento molt, però m'he enrotllat com una persiana. (*Rialles.*) Bé, això que no surti...

El president

De fet –de fet–, senyor Gallego...

El Sr. Joan Carles Gallego Herrera

Només em faltaven deu coses. (*Rialles.*) Això de l'habitatge, però això...

El president

Si a vostè no li importa, ho deixem per a una propera ocasió. Ha consumit vostè... En tenia deu, ha consumit vint-i-quatre minuts, divuit segons.

El Sr. Joan Carles Gallego Herrera

Dos me'n quedaven d'abans...

El president

Li'n quedaven uns quants –li'n quedaven uns quants. Li agraïm la seva intervenció. Els agraïm la seva presència, també, senyores, en aquesta compareixença de Comissions Obreres.

Ho aturem només un minut –només un minut–, per acomiadar el secretari general de Comissions Obreres i els seus acompanyants, i tornem a reprendre el treball de la comissió.

La sessió se suspèn a les set del vespre i onze minuts i es reprèn a un quart de vuit.

El president

Senyores i senyors diputats, si els sembla, continuem amb els treballs de la comissió.

Ara tenim tres propostes, tres propostes de resolució i dues sol·licituds de compareixença. Senyora Borràs, crec que vostè..., ens vol anunciar alguna cosa?

La Sra. Borràs i Solé

Efectivament, m'ha intuït bé.

Propostes de resolució

relatives a l'increment de la plantilla de l'Oficina de Treball de la Generalitat de Balaguer (Noguera), Tremp (Pallars Jussà) i el Segrià (tram. 250-02466/08, 250-02467/08 i 250-02468/08) (retirades)

Vull anunciar que retirem les tres propostes de resolució. (*Veus de: «Quin detall!» Pausa.*)

El president

Queden retirades les tres propostes. Constato, diputada, que per una vegada una proposta de l'oposició és recollida amb satisfacció generalitzada pels grups parlamentaris. La felicito. Retirades estan.

Sol·licitud de compareixença

de representants de Retecork perquè presentin la Xarxa Europea de Territoris Surers i exposin les seves línies de treball i la situació del sector (tram. 356-00559/08)

Passem, si els sembla, als dos punts finals de la comissió. La primera és una sol·licitud de compareixença de representants de Retecork davant d'aquesta comissió. La sol·liciten els grups parlamentaris que donen suport al Govern.

Sol·licitud de compareixença

de Josep Marqués, president de Creu Roja Catalunya, i d'Enric Morist, coordinador general de Creu Roja Catalunya, perquè expliquin la tasca de Creu Roja amb relació a la incorporació al mercat laboral de les persones més vulnerables (tram. 356-00560/08)

I la segona és una iniciativa de compareixença de Josep Marqués, president de Creu Roja de Catalunya, i d'Enric Molist, coordinador general de Creu Roja de Catalunya, que, si no vaig errat, la sol·liciten tots els grups parlamentaris.

Crec que no els mal interpreto si les votem conjuntament, aquestes dues compareixences, en tant que crec que estan garantides per unanimitat. Però, de totes maneres, fem-ho.

Vots a favor de la sol·licitud de les dues compareixences?

Cap vot en contra, cap abstenció. Queden aprovades per unanimitat.

Només, abans de marxar, la lletrada ens recordarà la propera sessió de la comissió, que és, Anna...?

La lletrada

El 17, que tindríem d'ordre del dia el dictamen del Projecte de llei de l'agència, i després una sessió de preguntes a la consellera Serna, que serà concretar quines són les que es volen incloure.

El president

Recordau, o recordin-ho vostès, que fem un criteri que combina antiguitat i que el màxim de grups possibles puguin interpellar la consellera, de manera proporcional. Això és el criteri que seguim, si vostès no decideixen el contrari. Però això sí que ens implica que si hi ha algun grup que per alguna raó creu que hi han algunes iniciatives que vol prioritzar a l'hora de preguntar a la consellera, doncs, té l'oportunitat de fer-ho, sempre que ho sapiguem a temps i evitem després el canvi d'iniciatives quan arribem a la comissió. *(Pausa.)*

Doncs, prego als parlamentaris que tenen responsabilitat en aquest àmbit que es posin en contacte amb la lletrada i amb la Mesa, i podrem prendre una decisió escaient.

Gràcies, senyores i senyors diputats, fins a la propera sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i tres minuts.